

ΕΝΤΡΟΠΙΑ

Τεύχος 13^ο - Ιούνιος 2018

περιοδική έκδοση
ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΑΤΑΚΤΩΝ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΠΟΨΕΙΣ

BEYOND EUROPE

ΛΟΓΟΣ & ΤΕΧΝΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

- 03** Από την συντακτική ομάδα
- 04** Δημόσια Παιδεία σε καθεστώς επισφάλειας
- 06** «Απρόβλεπτες» στιγμές αδιανόητων «αιτημάτων» Η πολιτική δράση της ΔΕΔΕ
- 08** Στάση Εργασίας στο Πανεπιστήμιο Κύπρου
- 08** Occupying in Solidarity to the UCU strike action
- 11** Επιτήρηση, Αποθήκευση & «Έξυπνο» Μέλλον: Η Περίπτωση της Amazon
- 17** Labour struggles in Spain: A new chapter
- 19** Η κατάσταση της Εργασίας στην Ευρώπη: Απολογισμός της συνάντησης του Beyond Europe

B.E.

- 22** We won't accept anything less.

ΑΠΟΨΕΙΣ

- 24** Μια εποχή στο σύνορο
- 26** Και του λαου ομάδα; Η ιδιωτικοποίηση του μεγαλύτερου αριστερού σωματείου της Κυπρου
- 30** Δήλωση αντίρρησης συνείδησης
- 31** Τι είναι η πακετοποίηση και τιλοποίηση δανείων

ΔΡΑΣΕΙΣ

- 34** Going for the revolutionary 8th of March!
- 34** Αλληλεγγύη στην Libertatia, Τσακίζουμε τον Φασισμό
- 36** Όταν κάποια άτομα εν πιο άξια να προστατευτούν ή να υπάρχουν που άλλα στην κυπριακή κοινωνία....
- 38** Η εκκλησιά σας, σκοτώνει: παρέμβαση ενάντια στην ανοχή της σεξουαλικής κακοποίησης που την Εκκλησία
- 39** Αντιπολεμική διαδήλωση στο Ακρωτήριο
- 40** Πέρα απ' την κυρίαρχη ιδεολογία του οικονομισμού και της ανάπτυξης
- 42** Αντικαπιταλιστική Πρωτομαγιάτικη Πορεία
- 43** Αυτονομο σχολείο

ΤΕΧΝΕΣ & ΛΟΓΟΣ

- 44** Εδώ μωρή θα λέγεσαι Ελένη

Η Εντροπία αποτελεί συλλογικό εγχείρημα, ενώ επιχειρεί να εντείνει τον διάλογο στο εσωτερικό του ριζοσπαστικού κινήματος (χωρίς απαραίτητα οι απόψεις που εκφράζονται να συνιστούν θέσεις της συλλογικότητας) και κάνει γνωστούς τους τοπικούς αγώνες σε ένα ευρύτερο κοινό. Είναι κομμάτι των δράσεων που αναπτύσσουμε στην κατεύθυνση της ανατροπής του υπάρχοντος καπιταλιστικού και αστικού συστήματος και της οικοδόμησης μιας κοινωνίας αλληλεγγύης-αυτοοργάνωσης-ελευθερίας.

Η χρήση του @ στη θέση των έμφυλων καταλήξεων, όταν το υποκείμενο είναι γενικό, γίνεται προκειμένου να μην αναπαράγουμε πατριαρχικές δομές στη γλώσσα, οι οποίες θέτουν ένα φύλο (ή στην «καλύτερη» περίπτωση δύο φύλα) και τα άτομα που το εκφράζουν στην κορυφή της έμφυλης πυραμίδας, αποσιωπώντας, αποκλείοντας και περιθωριοποιώντας άλλα (εκτός από τα κυρίαρχα) φύλα, καθώς και τα άτομα που εκφράζονται στα φύλα αυτά.

Η Εντροπία προετοιμάζεται χρησιμοποιώντας ελεύθερο λογισμικό-λογισμικό ανοιχτού κώδικα. Μεταξύ άλλων χρησιμοποιούμε τη σουίτα γραφείου LibreOffice, το λογισμικό σελίδωσης Scribus και το πρόγραμμα επεξεργασίας γραφικών The GIMP, σε πλατφόρμα GNU/Linux.

Από την συντακτική ομάδα

*Κρύβεται μέσα μου βαθιά γρυλίζει και δεν ημερεύει
Γιατί ο λύκος για το τσίρκο δε δουλεύει
Κι αν προσκυνάτε βασιλιά το λέοντα που σας
διαφεντεύει
Όμως ο λύκος για το τσίρκο δε δουλεύει
Για τη μιζέρια σας φυλάει όλου του κόσμου τη χλεύη
Γιατί ο λύκος για το τσίρκο δε δουλεύει
Με την αγέλη του γυρνά ελεύθερος και αλητεύει
Γιατί ο λύκος για το τσίρκο δε δουλεύει*

*Ο Λύκος για το τσίρκο δε δουλεύει, από τον δίσκο Το hip hop της
Μεσογείου - Αντίποινα & Social Waste (2017, ανεξάρτητη παραγωγή)*

Θκιαβάστε στο 13ο τεύχος της Εντροπίας για λύκαινες τζαι λύκους που την Κύπρο ως την Αγγλία τζαι που την Ισπανία ως την Γερμανία τζαι την Ελλάδα, που στο τσίρκο έν δουλεύκουν τζαι αποδείξαν -με τες στάσεις τζαι αντι-στάσεις, δράσεις τζαι αντί-δράσεις τους- ότι σε καμιά περίπτωση ένεν για δούλεμα.

Καλές αναγνώσεις τζαι εννά τα πούμε σίγουρα πριν την έκδοση του επόμενου τεύχους, στο Φεστιβάλ Οικοπόλις τον Ιούλη.

Δημόσια Παιδεία σε καθεστώς επισφάλειας

*Η απεργία των εκπαιδευτικών στα επιμορφωτικά κέντρα και τα ολοήμερα σχολεία
Συνειδητή πολιτική υποβάθμισης του δημόσιου σχολείου η «αγορά υπηρεσιών»*

Ανδρέας Ριρής

Στα χρόνια της οικονομικής κατάρρευσης της Κύπρου, της Ελλάδας, της μεσογειακής και όχι μόνο Ευρώπης, της Τουρκίας, του κόσμου ολόκληρου, οι πρακτικές των αφεντικών για περαιτέρω εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού έχουν επεκταθεί. Έτσι, μετά τα ατομικά συμβόλαια, οι εργαζόμενοι βρίσκονται πλέον αντιμέτωποι με το φαινόμενο της «αγοράς υπηρεσιών», όπου -ακόμα και στο δημόσιο- ως αυτοεργοδοτούμενοι στερούνται βασικών εργασιακών δικαιωμάτων όπως πληρωμένη άδεια, ανεργιακό επίδομα, εργοδοτικές εισφορές στο -λεηλατημένο- Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων κλπ.

Μια τέτοια περίπτωση είναι και οι εκπαιδευτικοί στα κρατικά ινστιτούτα επιμόρφωσης (ΚΙΕ ή επιμορφωτικά όπως τα γνωρίζει ο περισσότερος κόσμος) και στα ολοήμερα και απογευματινά σχολεία. Οι οποίοι/ες από το 2013 βρέθηκαν σε αυτό το καθεστώς με συνέπεια τους μήνες που δεν εργάζονται να μην έχουν κανένα επιδοματικό δικαίωμα, ενώ σε περίπτωση ασθένειας ή τραυματισμού ή ατυχήματος που να τους/ις καθιστά ανίκανους/ες να εργαστούν, ουδεμία ασφαλιστική κάλυψη διαθέτουν. Επιπλέον, τους μήνες που δεν έχουν απασχόληση έχουν χάσει την ελάχιστη πίστωση εισφορών για σκοπούς υπολογισμού σύνταξης γήρατος, όπως προνοεί η νομοθεσία για όσους λαμβάνουν επίδομα ανεργίας.

Δαιμονοποίηση συνδικαλισμού/απεργίας

Οι εργαζόμενοι/ες στα ΚΙΕ και τα ολοήμερα/απογευματινά σχολεία κατέβηκαν σε απεργία στις 17 Απριλίου διεκδικώντας τα αυτονόητα. Πέραν του ΑΚΕΛ και του μιντιακού του συγκροτήματος, ελάχιστη υποστήριξη βρήκαν. Αντιθέτως, στη -μεγάλη- φιλοκυβερνητική μερίδα του Τύπου και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης υπήρξε μια προσπάθεια απαξίωσης της απεργίας. Η δαιμονοποίηση του συνδικαλισμού έχει γίνει πλέον μια κανονικότητα, ενώ οι όποιες διεκδικήσεις περιγράφονται από την

κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη θεώρηση ως ανεδαφικές «τη στιγμή που έχουμε τόση ανεργία».

Και όλα αυτά ενώ τα συνδικάτα για πέντε χρόνια για ελάχιστα πάλεψαν διότι σε κάποιο βαθμό όντως δεν υπήρξε έδαφος για διεκδικήσεις. Πλέον όμως δικαιολογίες δεν υπάρχουν. Οι επιχειρήσεις βλέπουν τα κέρδη τους να αυξάνονται, η δεξιά κυβέρνηση πανηγυρίζει για ανάπτυξη και (πρωτογενή) πλεονάσματα, άρα γιατί να μην επωφεληθούν και οι εργαζόμενοι/ες με αντίστοιχες επιστροφές [όχι αυξήσεις, επιστροφές], έχοντας δεκτεί αλλεπάλληλες περικοπές ή/και απώλειες θέσεων εργασίας όλα αυτά τα χρόνια;

Ας επιστρέψουμε όμως στην απεργία των εκπαιδευτικών στα ΚΙΕ, η οποία πρέπει να εξεταστεί σε ένα ευρύτερο πλαίσιο κινητοποιήσεων στον χώρο της παιδείας:

- τον Ιανουάριο είχαμε την επιτυχημένη απεργία της συντεχνίας Διδακτορικών Επιστημόνων Διδασκαλίας και Έρευνας στο Πανεπιστήμιο Κύπρου οι οποίοι/ες κατάφεραν να βελτιώσουν τους όρους εργοδότησής τους και να άρουν αδικίες εναντίον τους από το Πανεπιστήμιο Κύπρου,

- ανοιχτό παραμένει και το μέτωπο μεταξύ ΟΕΛΜΕΚ και κυβέρνησης για τις εξετάσεις των μαθητών ανά τετράμηνο στα σχολεία μέσης εκπαίδευσης και

- υπήρξαν και οι αντιδράσεις των εκπαιδευτικών στην αλλαγή του συστήματος διορισμών εδώ να σημειώσουμε ότι «εν τη σοφία τους», οι τεχνοκράτες και πολιτικοί προϊστάμενοι στο υπουργείο Παιδείας με τη σύμφωνη γνώμη της πλειοψηφίας των βουλευτών αποφάσισαν ότι η εμπειρία των αυτοεργοδοτούμενων εκπαιδευτικών δεν θα προσμετράται στη μοριοδότησή τους...

Εμπειρογνώμονες διά πάσαν νόσον

Μετά την απεργία τους λοιπόν, στις 17 Απριλίου, οι εκπαιδευτικοί των ΚΙΕ και των ολοήμερων/απογευματινών σχολείων είχαν συνάντηση με τον υπουργό Παιδείας Κώστα Χαμπιαούρη. Αυτόν που μοιράζεται τα ίδια ιδανικά με το ΕΛΑΜ και που εγκαινιάζει φουντάνες στα πλαίσια της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης...

Οι δύο πλευρές συμφώνησαν να διοριστεί εμπειρογνώμονας, ο/η οποίος/α να αναλάβει τον εξορθολογισμό προγραμμάτων των επιμορφωτικών [εκπρόσωπος των εκπαιδευτικών από την ΠΕΟ μας διευκρίνισε ότι αυτή η συμφωνία δεν καταγράφηκε στο χαρτί...]. Ο διορισμός εμπειρογνομώνων/συμβούλων από την κυβέρνηση αποτελεί πάγια συνταγή για αποφυγή ικανοποίησης αιτημάτων και μετάθεση ευθυνών σε τρίτους.

Τι ζητούν όμως οι εκπαιδευτικοί στα ΚΙΕ και τα ολοήμερα/απογευματινά σχολεία;

- Αύξηση απολαβών κατά 5%: Το υπουργείο Παιδείας & Πολιτισμού απέρριψε το αίτημα αυτό και αντιπρότεινε αύξηση 2% κάτι που δείχνει εμφανέστατα την απαξίωση με την οποία οι κυβερνώντες αντιμετωπίζουν τους εκπαιδευτικούς. Προς αποφυγήν του αδιεξόδου, οι εκπαιδευτικοί επανήλθαν με νέα πρόταση για απόδοση από το κράτος του ποσοστού που καταθέτουν στις κοινωνικές ασφαλίσεις ως αυτοεργοδοούμενοι

- Εξασφάλιση για το καθεστώς εργοδότησής τους: Οι αρμόδιοι του ΥΠΠ επιφυλάχθηκαν να δώσουν απάντηση σε αυτό το αίτημα... τον Μάρτη του 2019• άρα οι αυτοεργοδοτούμενοι εκπαιδευτικοί θα παραμείνουν με ετήσια συμβόλαια και για την επόμενη σχολική χρονιά.

Σε μια προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα στην ολότητά του, οι αυτοεργοδοτούμενοι εκπαιδευτικοί κατέθεσαν πρόταση να επεκταθεί ο θεσμός του ολοήμερου σχολείου από τη δημοτική και στη μέση εκπαίδευση, ούτως ώστε τα γυμνάσια και λύκεια να έχουν τη δυνατότητα να προσφέρουν μαθήματα γλωσσών και να προετοιμάζουν τους μαθητές για διεθνείς εξετάσεις. Με αυτό τον τρόπο θα μπορούσαν να δουν τα αιτήματά τους να ικανοποιούνται με αμοιβαίο όφελος για τα δημόσια σχολεία και τους μαθητές.

Σκέψεις επέκτασης της ανασφάλειας

Το φαινόμενο των αυτοεργοδοτούμενων δεν είναι «μεμονωμένο». Σύμφωνα με εκπρόσωπο της ΠΕΟ, περίπου 5,500 εκπαιδευτικοί «πουλούν υπηρεσίες» στο δημόσιο με το συγκεκριμένο καθεστώς. Σε αυτούς περιλαμβάνονται οι εκπαιδευτικοί των ΚΙΕ, των μουσικών και απογευματινών σχολείων, ενώ το ΥΠΠ προσανατολίζεται να εντάξει σε αυτή την κατηγορία και τους ψυχολόγους. Η πρόθεση αυτή είναι ενδεικτική της σημασίας που δίνει το κράτος στην ποιότητα που μπορούν να προσφέρουν τα δημόσια σχολεία. Σε μια εποχή που οι ψυχολόγοι στα σχολεία είναι σημαντικότεροι από ποτέ, το ΥΠΠ αποφασίζει να καταστήσει επισφαλείς, άρα και μη ελκυστικές, τις νευραλγικές αυτές θέσεις.

Η εργασιακή ανασφάλεια λοιπόν, γίνεται κανόνας στον χώρο της παιδείας, με χιλιάδες εκπαιδευτικούς να μπαίνουν κάθε χρόνο στη διαδικασία να υποβάλλουν προτάσεις για «πώληση υπηρεσιών» στο δημόσιο μετά τις σχετικές προκηρύξεις. Εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι όταν το κράτος εντάσσει όλο και περισσότερους εκπαιδευτικούς σε καθεστώς ανασφάλειας, τόσο υποβαθμίζει την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης στα δημόσια σχολεία.

Ο αγώνας των αυτοεργοδοτούμενων εκπαιδευτικών δεν είναι σημερινός. Ευτυχώς για αυτούς, μετά την αλλαγή στην ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ, έχουν έναν ακόμα υποστηρικτή. Περιπτώ να σημειώσουμε ότι η προηγούμενη ηγεσία του συνδικάτου των εκπαιδευτικών μέσης εκπαίδευσης, υπό τον Δημήτρη Ταλιαδώρο, αγνοούσε τα αιτήματά τους.

«Απρόβλεπτες» στιγμές «αδιανόητων» αιτημάτων Η Πολιτική δράση της ΔΕΔΕ

Δημήτρης, μέλος ΔΕΔΕ

Η Πολιτική, λέει ο Ζακ Ρανσιέρ, δεν είναι η ρουτινιάρικη διαχείριση της συμβίωσης των ατόμων και των κοινών. Η Πολιτική είναι στιγμές που επιτρέπουν την ανάδυση μορφών λόγου, που διαφορετικά μένουν στη σιωπή, και δρώντων, που διαφορετικά μένουν αόρατοι. Είναι στιγμές «απρόβλεπτες» από το σύστημα, που αναδεικνύουν ζητήματα «αδιανόητα» και δρώντες «χωρίς μέρισμα». Η Πολιτική είναι «διαφωνία», είναι σύγκρουση μεταξύ διαφορετικών κοινών λογικών. Όχι μεταξύ αυτών που λένε «άσπρο» και αυτών που λένε «μαύρο», αλλά μεταξύ αυτών που όταν λένε «άσπρο» εννοούν διαφορετικά πράγματα. Είναι η διαφωνία μεταξύ αυτών που νοηματοδοτούν διαφορετικά την ισότητα, το δικαιο, την αξιοπρέπεια.

Μέσα από αυτό το πρίσμα, η δράση των Διδακτορικών Επιστημόνων Διδασκαλίας και Έρευνας (ΔΕΔΕ) δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί ως βαθύτατα Πολιτική. Ανέδειξε ζητήματα ανισότητας, αδικίας και εκμετάλλευσης σε ένα χώρο που συμπεριλαμβανόταν στην ημερήσια διάταξη μόνο για σκοπούς εκθειασμού και εξύμνησης των «επιτευγμάτων» αυτών που τον διαχειρίζονται. Απρόσμενα αναδύθηκαν οι «χωρίς μέρισμα» στον ακαδημαϊκό χώρο, αυτές και αυτοί που είναι εκτός όντας εντός, γνωστοποιήθηκε η ύπαρξη των ανύπαρκτων.... Ποιος θα προέβλεπε ότι οι ωρομίσθιοι, τριμηνιαίοι συμβασιούχοι, μια αναλώσιμη

μάζα επιστημόνων, θα διαφωνούσαν, θα οργανώνονταν συλλογικά (αυτό είναι το πρώτο κατόρθωμα αν αναλογιστεί κανείς τις συνθήκες), θα διεκδικούσαν, θα απαιτούσαν, θα απεργούσαν... και σταδιακά θα κέρδιζαν πρώτα απ' όλα ύπαρξη, ύστερα φωνή για την υπεράσπιση μιας «αδιανόητα» διαφορετικής νοηματοδότησης της ισότητας: «Επιτελούμε υψηλής ποιότητας έρευνα και διδασκαλία»^[1].

Μια πολυδιάστατη, μελετημένη και συλλογική δράση

Ο αγώνας της ΔΕΔΕ δεν συνοψίζεται στην, κατά τ' άλλα ιστορική, απεργία του Γενάρη του 2018 στο Πανεπιστήμιο Κύπρου. Το ιστορικό των διεκδικήσεων είναι μακρύ και καταγεγραμμένο^[2]. Η απόπειρα ξεκίνησε ήδη από τις αρχές του 2015, αρχικά ως άτυπη αντίδραση στα αλλεπάλληλα χτυπήματα κατά των όρων εργασίας των ΔΕΔΕ και συνεχίστηκε από τα τέλη του ίδιου χρόνου υπό τη μορφή θεσμοθετημένης πλέον συντεχνίας. Η δράση της συντεχνίας κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων ήταν πολυδιάστατη. Περιελάμβανε συναντήσεις μεταξύ μελών, εκδηλώσεις που εστίαζαν στις συνθήκες εργασίας των ΔΕΔΕ, επικοινωνιακή δράση με παρεμβάσεις στα ΜΜΕ και δελτία τύπου. Ταυτόχρονα γίνονταν συναντήσεις και διαβουλεύσεις με τις αρχές των κυπριακών

πανεπιστημίων. Ο στόχος ήταν διπλός: να συνειδητοποιήσουν τόσο οι συμβασιούχοι ερευνητές και διδάσκοντες στα κυπριακά πανεπιστήμια όσο και οι αρχές των πανεπιστημίων την εκμετάλλευση και την άδικη μεταχείριση των ΔΕΔΕ. Η διαδραστική σχέση που αναπτύχθηκε ανάμεσα στη μαζικότητα και τη διεκδίκηση ήταν μεγάλης σημασίας. Αποκτώντας σταδιακά μαζικότητα, η διεκδίκηση των αιτημάτων μπορούσε να γίνει με πιο συγκρουσιακούς όρους. Η δυναμική διεκδίκηση με τη σειρά της οδηγούσε σε περισσότερη μαζικότητα.

Κλειδί της διαδραστικής αυτής σχέσης ήταν η σοβαρότητα που χαρακτήριζε τη δράση της συντεχνίας σε οργανωτικό και επικοινωνιακό επίπεδο. Σοβαρότητα η οποία πήγαζε μέσα από τη μελέτη και την πολύ καλή γνώση των ζητημάτων που αφορούσαν τις συνθήκες των ΔΕΔΕ. Σε αυτό συνέβαλαν βεβαίως σε μεγάλο βαθμό κάποιες προσωπικότητες-στελέχη της συντεχνίας, που μετάφεραν απαραίτητες γνώσεις και εμπειρία στις αποφάσεις και τη δράση της Συντεχνίας. Το όλο εγχείρημα θα ήταν όμως ανέφικτο χωρίς τη συμβολή, μικρή και μεγαλύτερη, από ένα σημαντικό αριθμό μελών της ΔΕΔΕ, μέσα από οριζόντιες διαδικασίες διαβούλευσης και λήψης αποφάσεων. Ανέφικτη θα ήταν επίσης και η απεργιακή δράση της ΔΕΔΕ, χωρίς τα μελετημένα επιχειρήματα, τη σοβαρότητα στο λόγο και την υπομονή στις ενέργειες (παρά τις ευκαιρίες που δόθηκαν για λαϊκισμό από τις Αρχές του Πανεπιστημίου Κύπρου).

Η περίπτωση της ΔΕΔΕ ως προοπτική

Μέσα από την απεργία, η Συντεχνία υποχρέωσε τις Αρχές του Πανεπιστημίου Κύπρου να αισθανθούν την «ύπαρξη» των ΔΕΔΕ καθώς και τη διαφορετική από αυτές νοηματοδότηση του έργου και των συνθηκών εργασίας τους. Οι διαβουλεύσεις που ακολούθησαν την απεργία οδήγησαν στην τροποποίηση κανονισμών και τη θέσπιση προνοιών επιτυγχάνοντας έτσι σημαντικές βελτιώσεις της υφιστάμενης κατάστασης^[3].

Ο αγώνας δεν κερδήθηκε ακόμη... Οι όροι εργοδότησης των συμβασιούχων επιστημόνων διδασκαλίας και έρευνας συνεχίζουν να είναι απαράδεκτοι και να μην συνάδουν με τα εργασιακά κεκτημένα του εικοστού πρώτου αιώνα. Φαινόμενο βεβαίως που δεν είναι κυπριακό. Η υποταγή της ακαδημίας σε νόρμες και λογικές της αγοράς και η αποξένωση των πανεπιστημίων από την κοινωνική

τους βάση είναι φαινόμενο παγκόσμιο. Άρα και η αναχαίτηση του φαινομένου θα πρέπει να οργανωθεί (και) σε διεθνή δίκτυα.

Μα ούτε χάθηκε... Ο αγώνας της ΔΕΔΕ αποτελεί ήδη αναφορά για μελλοντικές δράσεις και αντιστάσεις, όχι μόνο για τον ακαδημαϊκό χώρο. Ιδιαίτερα αν συνυπολογιστεί το συντηρητικό πλαίσιο μέσα στο οποίο διεξάγεται και η κουλτούρα συναίνεσης που χαρακτηρίζει την κυπριακή κοινωνία. Ο αγώνας της ΔΕΔΕ δεν στηρίχθηκε μόνο από τους/τις άμεσα ενδιαφερόμενους/ες. Στηρίχτηκε από μια σημαντική μερίδα ακαδημαϊκών σε οργανικές θέσεις και από ακαδημαϊκές συντεχνίες. Είχε στο πλευρό της φοιτητικές παρατάξεις και εργατικές συντεχνίες. Η υποστήριξη όμως που βρήκε από άλλα οργανωμένα σύνολα και από μεγάλη μερίδα πολιτών είναι ίσως το πιο ελπιδοφόρο στοιχείο. Είναι ένδειξη αλληλεγγύης. Είναι συνάμα ένδειξη κατανόησης του ότι ο αγώνας για καλύτερες συνθήκες εργασίας στα πανεπιστήμια είναι υπόθεση όλων. Και ότι το Πανεπιστήμιο Κύπρου, αλλά και κάθε πανεπιστήμιο, δεν ανήκει στους όποιους προσωρινούς διαχειριστές του, αλλά στην κοινωνία ολόκληρη. Η δράση της ΔΕΔΕ, ως απρόβλεπτες Πολιτικές στιγμές, αποτελεί πηγή έμπνευσης για τους «ανύπαρκτους» και τις «ανύπαρκες» τους συστήματος, για το «αδιανόητο» σε όλους τους τομείς, όλα τα πεδία και όλους τους εργασιακούς χώρους.

[1] Δελτίο Τύπου ΔΕΔΕ, 16/01/2018, dede.org.cy

[2] «Ένα ιστορικό των διεκδικήσεων 2015-2018», dede.org.cy

[3] Δελτίο Τύπου ΔΕΔΕ, 26/04/2018, dede.org.cy

Στάση εργασίας στο Πανεπιστήμιο Κύπρου — Απλήρωτοι για δύο μήνες

Σε στάση εργασίας κατέβηκαν στις 27/4/18 οι εργαζόμενοι στο εργοτάξιο της νέας βιβλιοθήκης του Πανεπιστημίου Κύπρου, καταγγέλλοντας ότι ο εργολάβος, J&P Αναχ, δεν έχει καταβάλει μισθούς για τους τελευταίους δύο μήνες. Αίτημα τους ασφαλώς η άμεση καταβολή των μισθών τους.

Η απεργία στηρίζεται από τις συντεχνίες ΠΕΟ, ΣΕΚ, και ΔΕΟΚ. Οι οικοδόμοι αναμένουν την αντίδραση της εταιρίας για να αποφασίσουν σχετικά με περαιτέρω κλιμάκωση.

Πηγή: kontrasusta.org

Occupying in Solidarity to the UCU strike action

Aristidis Shukuroglou

On the March 12th we, the University of Reading Marxist Society, led a five-day-long closed-occupation of the third floor in the Vice-Chancellor's building on Whiteknights Campus, Reading. In order to express solidarity towards UCU (University and College Union) strike action, the occupation was materialised – putting pressure onto University management, UUK (Universities UK), and amplifying the strikers' voices. The Vice-Chancellor of the University of Reading, David Bell, holds the position of Vice-President in

UUK, making this occupation all the more important.

The occupation had a total of five demands. Our first demand was that the Vice Chancellor (David Bell) brings in an independent advisory board to take a new look at the risk evaluation of the USS pension scheme. The academic integrity of the research does not hold up to any University standards, therefore the decision to slash pensions by 40% is invalid and absurd.

The second demand is that all with-held strike pay should be allocated to student services, disability and mental health services.

Furthermore, the university must engage with the UCU specifically around the Hourly Paid staff as a separate issue from the rest of the pension scheme. Those that are striking on an Hourly Paid contract are showing an exemplary level of solidarity to the Industrial Action strike. They clearly indicate the severity of these cuts in terms of the larger picture – the future of university education.

Fourthly, the university must become fully democratic with a horizontal organization, where all university staff and students must have the ability to control the University's decisions.

Finally, we called for the Vice Chancellor to resign. The university has held a vote of no confidence, where the vast majority (88%) of staff has voted for the resignation of the Vice Chancellor. We, the students, are now demanding his resignation as we do not see him fit in running our university's future.

It is clear that the scheme is in a secure position to meet its future liabilities, except on the incredible assumption that the scheme risks finding itself in a position of receiving no contributions at some point in the future. Since valuations are highly sensitive to small changes in inconsistent discount rates, they constantly fluctuate unpredictably; temporary 'technical' deficits in the scheme are unreliable so as to launch extreme attacks on pensions.

False advisability forms the fundamental basis of the USS valuations – not only by requiring costly insurance against hypothetical scenarios, but by also committing fund managers to invest in less 'risky' but lower yielding assets to meet these requirements. These are only some of the methodological flaws that have been widely identified in the USS valuations. It is important to remember, however, that this dispute transcends mere disagreements over technicalities: there is also a clash of interests at the heart of this dispute. Especially as the higher education sector becomes increasingly marketised, University managements have a vested interest in reducing their employment costs. Given the dubious basis for the USS valuations, we are sceptical that UUK is concerned simply with ensuring the viability of

universities' pension schemes.

UUK has a history, since the Jarratt report in 1985, of promoting a factory model of higher education in which students are regarded more as consumers and staff as manufacturers of a product. As we have noted previously, what we witnessed in this dispute, we believe, is the predictable outcome of allowing market fundamentalism to infect the academy, thus reproducing the pre-existing neo-liberal hegemony upon the students.

Furthermore, Hourly Paid work is typically insecure, poorly paid and under-appreciated; its increasing prevalence in the higher education sector is part of the broader trend towards increasing casualisation and anxiety in the higher education labour market that our protest signifies opposition to.

During the occupation we held workshops between us by presenting topics of our liking then discussing them. Topics that were discussed included: post-colonial capitalism and our colonist universities, The Palestinian Freedom Theatre and how theatre can bring about social change, drag culture and on the 2011 Student Uprising.

Furthermore, the occupation created 'Radio Occupy', in which we played music 'for the people, by the people'. The radio was useful in communicating our occupation's aims and our full support for the pension strikes. The stance against the marketisation of higher education was important to get across in a casual way to the students, as Reading, being one of the most right-wing Universities in the UK, had little immediate sympathies towards our movement.

Occupying Whiteknights building required a non-stop battle. The management used a number of intimidation tactics against us so as to encourage the abandoning of the occupation. On the second day, we were informed at around 7:50am that management had consulted 'legal advice'. They arrived at the decision that we were not allowed to bring food from outside, due to possible 'health and safety hazards'. We protested against this decision, finding it ridiculous and insulting that our own University management would use such inhumane methods against its own students. We had contacted our solidarity links across the UK, alongside numerous lecturers, and prepared to go on hunger strike. Assuming University management is not

astonishingly naïve – this was a deliberate attempt to force us to capitulate under the implied threat of starvation. A PhD student and a third-year student attempted to deliver food to us, but were denied access – the security guards evidently at ease with the starvation tactic used. We therefore decided to ‘string’ food in from the window by creating a make-shift bag and string. Lowering it down three floors, people were able to put food inside for us to pull up. The second time aid came by to drop off food, security used physical force – putting innocent people at risk of serious injury for trying to help. We fail to see how pulling a lecturer off a high wall is in any way ‘healthy’ or ‘safe’. At around 9:15am the University informed us that they would provide food. The establishment had realised their mistake in taking such aggressive actions against its students, which de-legitimised any authority that they might have had in the first place.

It became clear to the University management that we were not occupying alone. The occupation did not take a vanguard position on the strikes: it was a collective action where everyone showed their comrades solidarity, and only through solidarity was that battle won.

Later that day, management called police onto the premises to accompany the Deputy Vice-Chancellor in addressing the occupation. This was another intimidation tactic – there was no reason for the police to be present considering the fact that the Deputy VC had already large numbers of security on the scene. Due to the knowledge gained of our legal rights from the Green and Black Cross, the police had no option but to leave. The Green and Black Cross are legal advisors who work for free in solidarity of movements such as these, whom we contacted pre-occupation to secure the welfare of our members.

The extensive attempts of the University management to force us to surrender only served to demonstrate that the University wanted to frustrate the success our protest was achieving in showing solidarity with the strikers and in getting across our message.

The occupation has ended as all possible outcomes that were in the favour of the movement had been exhausted. Having entered into constructive written discussions with the University management, we have expressed our position and applied pressure to the Vice-Chancellor. Our interactions can be found

published on social media. (<https://www.facebook.com/UoRMarxSoc/>). The occupation has demonstrated mass solidarity towards the striking lecturers and had created solidarity links across the UK. It has raised awareness for more organisations and unions to now openly supporting the strikes. Organisations that had nothing to do with higher education then showed open support. Furthermore, it had/s created links of solidarity amongst all of the student occupations across the UK, specifically from: Sussex, Exeter, Bath, Dundee, Aberdeen, Edinburgh, Cambridge, Queen Mary, York, Stirling, Sheffield, Surrey, KCL, UCL, and UoL. This shows an organised student body which did not simply spontaneously rise up. It is possibly the greatest fear of University management and the neo-liberal government.

Our occupation cost the University management £50,000. That is a £10,000 of capital damage a day.

The University of Reading Marxist society does not believe that the Universities were once pure place of learning and neo-liberalism has just disrupted this process. Universities have been used by elites in the past producing “knowledge” that was needed by the upper classes in order to maintain the status-quo both domestically but also to legitimise their rule over their colonies. Universities were the ones who were producing narratives that Othered people beyond the West.

The post-colonial capitalist Universities that exist now produce workers burdened with debt, leaving graduates fearing of unemployment. Universities are and have always have been a factory. Only the aims of the factory have slightly changed. Oppressive narratives still permeate academia.

So how can we radically change this industrial learning? If there was never a golden age of Universities, to recognise the colonial purposes that universities have held in the past and recognise the industrial learning of our time, then there is nothing keeping us from continuing this dehumanising, industrial form of learning!

University factories are inseparable from the profit motives of capitalism. The struggle against the industrialisation of universities is part of a wider struggle we have against capitalism itself. The

University factory is a mere symptom of capitalism. Thus this leads to our final point:

The struggle of the student and the worker should be united. What is a student if not a worker that pays or is in debt for their own training? The University factory merely creates specialized workers.

As the worker is alienated from their labour, the student is alienated from their knowledge and vice-versa, the worker from their knowledge and the student from their labour. We believe in an education that liberates every single member of the community. Education should be a human right and its role is to create critical thinkers who aim to better society rather than oppress certain marginalised groups. The University of Reading Marxist Society and its friends will not end its battle here. We will continue to fight against the marketisation of higher education, both actively and academically.

Our movement has only just begun.
Solidarity!

Επιτήρηση, Αποθήκευση & «Έξυπνο» Μέλλον: Η Περίπτωση της Amazon*

John Malamatinas

Ο John Malamatinas ζει στις Βρυξέλλες, στην Κολωνία και στη Θεσσαλονίκη και δραστηριοποιείται σε αντικαπιταλιστικές ομάδες και δίκτυα. Ασχολείται κυρίως με θέματα εθνικισμού, κοινωνικών αγώνων και κρίσης στην Ελλάδα.

Πόσο διαφορετικό θα είναι το μέλλον μας σε 30 χρόνια από τώρα; Η συζήτηση για την εποχή του ψηφιακού καπιταλισμού είναι πλέον εδώ και όλοι παίρνουμε μέρος σ' αυτήν.

Κατά τη διάρκεια των μεταπολεμικών χρόνων, υπήρχε

το όνειρο του να δουλεύουμε λιγότερο μέσω της **καινοτομίας** και του **αυτοματισμού**. Παρόλο που η γενιά του «Back to the future» μεγάλωσε στη δεκαετία του '80 με τέτοιες αφηγήσεις, ενώ προετοιμάζαν ταυτόχρονα τον δρόμο για τη γενιά των «Millennials», η οποία θα έμπαινε στην Εποχή της Πληροφορίας,

ιπτάμενα αυτοκίνητα δεν κατάφεραν να υπάρξουν ακόμα. Οι λεγόμενοι «Τρεκκίες», που ήταν κατά βάση άνδρες και οι οποίοι το '80 και το '90 ήταν αρχικά ηγέτες στο λογισμικό (Bill Gates), μετά καινοτόμοι (Steve Jobs) και τώρα πολυτάλαντοι (Jeff Bezos), έχουν μεταλλαχθεί και πλέον καθορίζουν τον ρυθμό της αλλαγής εδώ και 20 χρόνια.

Μέσα σ' όλα αυτά, όμως, οι σκοποί όλων των ονείρων αυτών δεν έχουν ουσιαστικά αλλάξει τίποτε: κάθε μία από τις τρελές λεπτομέρειες της σειράς του Star Trek, είτε η αυτόματη τηλεμεταφορά, είτε η τεχνητή νοημοσύνη ή η αιώνια ζωή, παραμένουν ακόμη στα μακρινά σχέδια των ηγετών της Silicon Valley και των άλλων τεχνολογικών κέντρων σε όλο τον κόσμο. Η επανάσταση του διαδικτύου, η ψηφιοποίηση και η καταμέτρηση του υπαρκτού κόσμου, δημιουργούν τη βάση ενός φουτουριστικού κόσμου, κάτι το οποίο δεν φαίνεται πλέον και τόσο ουτοπικό, όπως έχει δείξει και η τηλεοπτική σειρά Black Mirror. Η κωμική σειρά Silicon Valley δείχνει επίσης πολύ γραφικά τη φιλοδοξία όλων αυτών των ηγετών στον τομέα της τεχνολογίας, να προσφέρουν ευτυχία σε όλη την ανθρωπότητα. Παρ' όλα αυτά, δεν έχουν καταφέρει κάτι τέτοιο ως τώρα...

Ψηφιοποίηση: Εκεί όπου η Αριστερά και η Αντιεξουσία παραμένουν απύσες

Εδώ και πολύ καιρό η Αριστερά δεν δείχνει να κάνει καμία προσπάθεια να μάθει από την τραυματική και αποτυχημένη εμπειρία του τεχνο-φουτουριστικού οράματος της Σοβιετικής Ένωσης. Μπροστά στο θεωρούμενο, και παραδεκτό από καιρό, τέλος αυτής της ιστορίας, δεν έχουμε καταφέρει να βρούμε πάνω απ' όλα έναν εναλλακτικό ρόλο της τεχνολογίας στον κόσμο μας. Κάθε τέτοια συζήτηση ξεκινά κάπως έτσι: μας έχουν όλους κυριέψει οι ψηφιακές διαδικασίες και σήμερα έχουμε ήδη γίνει μέρος τους.

Ταυτόχρονα όμως, καμία πολιτική ομάδα δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τη χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης στις δημόσιες σχέσεις της. Πολλοί από εμάς μετράμε την επιτυχία μας σύμφωνα με τον αριθμό των «likes» που έχουμε λάβει. Για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, παρόλα αυτά, η αυτοματοποίηση συνεχίζει να ακούγεται μια τρομακτική λέξη.

Η ριζοσπαστική Αριστερά έχει αναφερθεί αρκετές φορές στην εξέλιξη των Google, Facebook, Amazon, κλπ. Φαίνεται όμως σαν να κοιμούνται επί της ουσίας. Τα προγράμματα του γερμανικού κόμματος Die Linke και διαφόρων τεχνοκρατικών ομάδων και ΜΚΟ έχουν επικεντρωθεί μόνο στα θέματα των ψηφιακών δικαιωμάτων, χωρίς να υπάρχει ίχνος κάποιας καινοτομίας από την Αριστερά. Οι μαζικές αλλαγές στην παραγωγή και αναπαραγωγή στην κοινωνία έχουν αναγνωριστεί, αλλά οι αντίπαλοι είναι ήδη πολύ μεγάλοι και παντοδύναμοι και το σύστημα είναι πολύπλοκο και υπερφορτωμένο. Επίσης, οι ευκαιρίες για την οργάνωση των εργατών μερικής απασχόλησης, εργατών γνώσης, εργατών στον τομέα των μεταφορών και σε start-up επιχειρήσεις μένουν ακόμη ανεκμετάλλετες (εκτός από πολύ λίγες εξαιρέσεις).

Ο αγώνας εντός του γίγαντα της εφοδιαστικής αλυσίδας και του διαδικτύου Amazon, ο οποίος καταφέρνει να κρύψει τους πραγματικούς του σκοπούς πίσω από ένα προσωπείο λιανικού εμπορίου, μπορεί να αποτελέσει την ευκαιρία για τα κινήματα να ξεφύγουν από την πλήξη και την απραξία.

Η Amazon εγκαθιδρύει το νέο σχέδιο για την αναδιοργάνωση του κόσμου της εργασίας και αυτό θα επεκταθεί σε όλη τη βιομηχανία. Γι' αυτό, είναι σημαντικό να αναλύσουμε τη λογική της και τη λογική της αντίστασης εναντίον της.

Το «παντοπωλείο» Amazon - Ο γίγαντας της εφοδιαστικής αλυσίδας και της τεχνολογίας

Εδώ πρόκειται για τη φανταστική ιστορία μιας νεοφυούς (start-up) επιχείρησης που δημιουργήθηκε από έναν μύθο. Ο ιδρυτής της Amazon, Τζεφ Μπέζος, προέρχεται από το κεφάλαιο (hedge fund) DE Shaw της Wall Street, κατευθείαν από τους κύκλους των λεγόμενων nerds, των οποίων αποκλειστικός σκοπός είναι να βγάσουν πολύ χρήμα. Ο Τζεφ Μπέζος άφησε την καλοπληρωμένη δουλειά του για να ξεκινήσει τη ριψοκίνδυνη διαδρομή του πάνω στα κύματα του τεράστιου κόσμου του διαδικτύου.

Η ιστοσελίδα amazon.com εγγράφηκε την 1η Νοεμβρίου του 1994. Στις 9 Αυγούστου του ίδιου χρόνου, η Netscape Communications ξεκινάει τον

πρώτο browser Mosaic Web, ανοίγοντας τον δρόμο του διαδικτύου στο ευρύ κοινό. Το ίντερνετ ετοιμάζεται να απογειωθεί. Ο Μπέζος και η μικρή του ομάδα, μεταξύ τους η γυναίκα του Mackenzie και ο τεχνικός Shel Kaphan, εργάστηκαν για 2 χρόνια, προετοιμάζοντας το επιτυχές λανσάρισμά τους.

Την πρώτη εβδομάδα μετά το ξεκίνημα της Amazon, τον Απρίλιο του 1995, ήρθαν παραγγελίες 12.000 δολαρίων, αλλά παραδόθηκαν βιβλία αξίας μόνο 846 δολαρίων. Τη δεύτερη εβδομάδα έλαβαν παραγγελίες 14.000 δολαρίων και έκαναν παραδόσεις αξίας 7.000 δολαρίων. Ο μακρύς δρόμος μέχρι το σημερινό άριστο σύστημα παράδοσης -η εταιρεία διαφημίζει ότι μπορούν να παραδώσουν μέσα σε μια μόλις ώρα- ξεκίνησε στην πραγματικότητα με ιδιαίτερος μικρά βήματα. Αφού λύθηκαν τα εφοδιαστικά προβλήματα με το χάος της αποθήκευσης και της παράδοσης, άρχισε η επέκταση, η οποία οδήγησε στο κεντρικό σύνθημα του μελλοντικού οράματος της Amazon. Οι παραγγελίες ανέβαιναν καθημερινά, όπως και οι επενδύσεις. **Επέκταση για τον Μπέζος και την ομάδα του σήμαινε άμεση επανεπένδυση όλων των διαθέσιμων οικονομικών πόρων.**

Η πρωτόγνωρη εξέλιξη του διαδικτύου, από το 2000 και μετά, συνεισέφερε σημαντικά σε όλα αυτά. Η βασική αρχή ήταν απλή: Ας πούμε πως έχουμε ένα μαγαζί το οποίο πουλάει καταρχήν βιβλία και μετά διαδοχικά πολλά άλλα αγαθά, κάτι που προφανώς βρίσκεται πέρα από τις δυνατότητες των κανονικών πολυκαταστημάτων. Πώς γίνεται αυτό;

Η βασική αρχή της πλατφόρμας στην πραγματικότητα παρακάμπτει τους φυσιολογικούς περιορισμούς των δύο άκρων της αγοράς, δηλαδή τον παραγωγό και τον καταναλωτή. Η εμπιστοσύνη προς την Amazon μεγαλώνει ολοένα χωρίς όρια και έχει λάβει προφητικές διαστάσεις. Επιχειρήσεις που βασίζονται σε παρόμοιες καπιταλιστικές πλατφόρμες εμφανίζονται σαν μανιτάρια.

Σήμερα το όραμα των διαδικτυακών «παντοπωλείων» είναι μια πραγματικότητα. Στο μεταξύ, αλγόριθμοι καθορίζουν τα βήματα των εργατών στις αποθήκες και ο νέος τρόπος αγορών έχει τέλεια προσαρμοστεί στις ευέλικτες συνθήκες εργασίας της κοινωνίας. **Η Amazon απασχολεί 118.000 άτομα παγκοσμίως.** Λειτουργεί υπεράνω όλων των συνόρων και έχει γίνει ο φόβος του κάθε λιανοπωλητή -και όχι μόνο. Ακόμη και ο γίγαντας στην πώληση επίπλων IKEA σκέφτεται να

πωλεί τα προϊόντα του μέσω της Amazon. Οι αποθήκες διαμορφώνουν ένα δίκτυο που κάνει τον χρόνο παράδοσης ολοένα και πιο σύντομο. Τα προϊόντα πρέπει να παραδοθούν σε όλο τον πλανήτη, στον καθένα ξεχωριστά, όλο και πιο γρήγορα και σωστά.

Σε μία τέτοια διαδικασία, δεν υπάρχει όριο στη χρήση της νέας τεχνολογίας. Η Amazon πειραματίζεται στην Καλιφόρνια και αλλού με πλήρως αυτοματοποιημένα ρομπότ και τεχνητή νοημοσύνη. Το πρώτο πλήρως αυτοματοποιημένο κέντρο εκτέλεσης παραγγελιών βρίσκεται κιάλας σε λειτουργία. Τα drones (ιπτάμενα ρομπότ) σύντομα θα καταργήσουν τους παλιούς καλούς ταχυδρόμους, ενώ θα μπορούσαν ακόμη και να ανοίγουν μόνα τους την εξώπορτα ενός σπιτιού για να αφήσουν το πακέτο.

Όλα τα νέα και σχεδιαζόμενα πρότζεκτ δείχνουν καθαρά ότι η νέα τάση δεν πρόκειται να περιοριστεί μόνο στο κατάστημα-θαύμα της Amazon. Από τον χειμώνα του 2016, η Alexa, το «έξυπνο σύστημα επικοινωνίας», έχει μπει στην αγορά. Η Alexa έχει εκθειαστεί σαν η νέα οικιακή βοηθός, που ψάχνει για εμάς στο διαδίκτυο ή κάνει άλλα πράγματα για εμάς σ' ένα έξυπνο σπίτι. Η διαφορά με τις κλασικές μηχανές αναζήτησης είναι ότι η Alexa δίνει μόνο μια απάντηση: σε κάθε περίπτωση οι απαντήσεις της θεωρούνται δεδομένες, χωρίς δυνατότητα επιλογής.

Σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία, εγκατεστημένα μέσα και έξω από το σπίτι, η Amazon συμμετέχει στο μελλοντικό «στοίχημα» για ένα έξυπνο σπίτι σε μία έξυπνη πόλη. Ο στόχος είναι να ενοποιηθούν όλες οι σφαίρες της ζωής, από την οδήγηση του αυτοκινήτου και τη διαφήμιση εντός του αστικού ιστού, έως την αυτόματη παραγγελία γάλακτος όταν αυτό έχει τελειώσει.

Η παλιά «ρήση» του Μπέζος «μεγαλώστε γρήγορα!», κυριαρχεί ακόμη και σήμερα στην Amazon -οι δυνατότητες επέκτασης φαντάζουν απεριόριστες.

Στο μεταξύ, μέσα σε όλα αυτά, δεν ακούγεται ούτε λέξη για τους ανθρώπους οι οποίοι κάνουν την πραγματική δουλειά πίσω από τον Μπέζος και τον εσωτερικό του κύκλο συνεργατών. Από πολύ νωρίς φάνηκε το ύφος της διαχείρισης του Μπέζος. Έχει αντικαταστήσει βαθμιαία την παλιά του ομάδα με νέα άτομα -αυτή η μανιώδης αναζήτηση «υπερεγκεφάλων» που αντικαθιστούν τα παλιά σκουριασμένα μυαλά

συνεχίζεται έως σήμερα, κάτι που φυσικά δεν είναι μονοπώλιο της Amazon. Τα ίδια ισχύουν και για τους εργαζόμενους στο κάτω μέρος της πυραμίδας - για την άλλη «ομάδα»-, αυτούς που η Amazon προσποιείται ότι βρίσκονται κάτω από το σλόγκαν «Δούλεψε σκληρά, διασκέδασε και γράψε ιστορία» ως εργοδότης με χιλιάδες εργοδηγούς και εργαζόμενους χαμηλών προσόντων.

Μόνο μ' αυτό το εξουσιαστικό και άκρως τεχνικό μοντέλο εργασίας, η Amazon θα κάνει πραγματικότητα τα όνειρα του Μπέζος για ένα δικτυωμένο μέλλον. Μέσω της μεγάλης ισχύος της στην αγορά, η Amazon ασκεί πίεση σε παραγωγούς και επηρεάζει έμμεσα τις συνθήκες εργασίας τους.

Το εργασιακό καθεστώς της Amazon - η βάση για μία παγκόσμια εκμετάλλευση

Το κεφάλαιο έχει αλλάξει με πολλούς τρόπους από την εποχή του Μαρξ. Η πιο πρόσφατη εξέλιξή του έγινε υπό το όνομα της «ψηφιοποίησης». Βιώνουμε νέους και παλιούς τύπους υποταγής των ανθρώπων υπό το καπιταλιστικό σύστημα διοίκησης. Η ψηφιοποίηση όμως, όπως τη βλέπουμε σήμερα, δεν αποτελεί κανενός είδους επανάσταση.

Οι νέες συνθήκες εργασίας δεν αποτελούν παρά μία πρόσμιξη του τείλορισμού, δηλαδή του διαχωρισμού και της αναδιοργάνωσης των εργασιακών διαδικασιών, με το κατασκευαστικό σύστημα του φορντισμού καθώς και με τις ευέλικτες και επισφαλείς συνθήκες εργασίας του μετα-φορντισμού. Οι συνέπειες αυτών των μετασχηματισμών για τον εργαζόμενο κόσμο συνεχίζουν να είναι σοβαρές και τα συνδικάτα πολύ δύσκολα βρίσκουν απαντήσεις σ' αυτές τις αλλαγές. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αναστάτωσης -το λεγόμενο **disruption**- ένα υπάρχον μοντέλο επιχείρησης ή αγοράς αντικαθίσταται από μια νέα εφεύρεση - όπως αποδεικνύει η Amazon με την επιθετική και επεκτατική της συμπεριφορά, και συγκρούονται μεταξύ τους προωθώντας, όπως περιγράφηκε πιο πάνω, την ψηφιοποίηση ολόκληρων τομέων της οικονομίας.

Οι επιστήμονες Barthes και Rottenbach, στην ανάλυσή τους για τις συνθήκες εργασίας στην Amazon, υποστηρίζουν πως «η καπιταλιστική χρήση του ψηφιακού μηχανισμού από την Amazon και οι

στρατηγικές υπαγωγής του στην εργασία δείχνουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ένα αυξανόμενο μέρος των εργατών θα πρέπει να ζει και να παλεύει τα επόμενα χρόνια». Κάτι τέτοιο παρουσιάζει πολλές δυνατότητες αντίστασης: εκατοντάδες υπάλληλοι, όπως στην Amazon στη Λειψία, δοκιμάζουν ατομικούς και συλλογικούς τρόπους ώστε να ξεφύγουν από τον απόλυτο έλεγχο των προϊσταμένων τους και των σκάνερ χειρός, παίρνοντας μεγαλύτερα διαλείμματα ή αναλαμβάνοντας κοινές απεργιακές κινήσεις.

Τα κέντρα εκτέλεσης των παραγγελιών της Amazon είναι οι βιομηχανικοί χώροι του σημερινού καπιταλισμού. Εγκαθίστανται σε περιοχές με ελάχιστες υποδομές και όπου οι θέσεις εργασίας είναι σπάνιες. Τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά εδώ είναι: μικρή πόλη με συνδέσεις αυτοκινητοδρόμων και σιδηροδρόμων. Χιλιάδες άνθρωποι εκτελούν καθημερινά μία εξαντλητική και μονότονη εργασία όπου δεν τους επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουν το μυαλό τους ενώ ό,τι κάνουν ηχογραφείται και αναφέρεται στους ανωτέρους τους. Από αυτό το είδος εργασίας κερδίζει ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας -τουλάχιστον όλοι όσοι έχουν υποκύψει στον εθισμό παραγγελιών μέσω του διαδικτύου ή όσοι εξαρτώνται από το σύστημα παράδοσης πακέτων. **Η παραγγελία με την Amazon έχει γίνει ένας σημαντικός αναπαραγωγικός πυλώνας, όπως το ταχυδρομείο και η παροχή νερού. Η διαφορά είναι ότι η Amazon βρίσκεται εξαρχής σε ιδιωτικά χέρια.**

Προσαρμοσμένο στις σημερινές τεχνολογικές απαιτήσεις, το βιομηχανικό σύστημα έχει εκμοντερνιστεί σύμφωνα με τις νέες καπιταλιστικές ανάγκες: το σκάνερ χειρός, ως το νέο εργαλείο γενικής παραγωγής, το αυτοματοποιημένο σύστημα αποθήκευσης, η μηχανογραφημένη πλοήγηση μέσω ενός αλγορίθμου και ο απόλυτος έλεγχος είναι τα κύρια στοιχεία αυτών των μοντέρνων βιομηχανικών συστημάτων. Κάθε διάλειμμα για τουαλέτα ή κάπνισμα, κάθε συνομιλία, μπορεί να παρακολουθείται, όπως πράγματι συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις. Τις τελευταίες δεκαετίες, οι δυνατότητες για άμεσο έλεγχο έχουν γίνει πολύ φθηνές και χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο. Λόγω όλων αυτών των νέων εξελίξεων, δεν χρειάζεται πλέον η δικαιολογία της προστασίας από κλοπή για την τοποθέτηση καμερών, στις οποίες είχαν αντισταθεί οι εργάτες κατά το παρελθόν.

Πολλές χιλιάδες άνθρωποι εργάζονται άμεσα με την Amazon μέσω teleworking στο σπίτι, όντας κι αυτοί

εργαζόμενοι. Επίσης, δεν μετράμε καν τους καταναλωτές που προσθέτουν καθημερινά αξία στον μηχανισμό αυτό, με πληροφορίες και αξιολογήσεις που κάνουν δωρεάν. Από το 2005, η Amazon χρησιμοποιεί την πλατφόρμα Mechanical Turk, μία ψηφιακή crowdwork πλατφόρμα της «οικονομίας κατά παραγγελία» (on-demand economy), η οποία επιτρέπει σε επιχειρήσεις να συμπεριλάβουν χιλιάδες εργαζομένους «clickworkers» σε διάφορες εργασίες, τις λεγόμενες μικροεργασίες. Οι clickworkers διακρίνονται με την εκτέλεση μικρών, όχι σύνθετων εργασιών, όπως η απάλειψη άχρηστου περιεχομένου που διαγράφεται με ένα κλικ του ποντικιού -και το κάνουν αυτό για ώρες. **Στη Γερμανία μόνο, ο αριθμός των clickworkers ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο.**

Τα κέντρα εκτέλεσης παραγγελιών και οι χιλιάδες των clickworkers αποτελούν τη βάση του παγκόσμιου μοντέλου τεχνο-εκμετάλλευσης του μέλλοντος. **Η τεχνική εξέλιξη της εφοδιαστικής αλυσίδας, όχι μόνο στην Amazon, έχει οδηγήσει σε λίγους ειδικευμένους ανθρώπους και σε μία μάζα ανειδίκευτων.** Η σύνθεση των κοινωνικών τάξεων αλλάζει: για παράδειγμα, πολλοί πρώην άνεργοι ή με προσωρινή απασχόληση έχουν πλέον προσληφθεί. Αυτή η νέα ταξική σύνθεση βασίζεται στα «επιτεύγματα» του κεφαλαίου τις τελευταίες δεκαετίες, όπως είναι η υψηλή ευελιξία και η επισφάλεια, που πλέον «αγγίζει» και τους εργαζόμενους σε γραφεία.

Στα επόμενα χρόνια και δεκαετίες, οράματα, όπως το εγγυημένο βασικό εισόδημα και τα αυτοκίνητα χωρίς οδηγό, όπου ο καθένας θα μπορεί να κάνει τουλάχιστον μερικά ταξίδια με την Uber, θα γίνουν πραγματικότητα. Αλλά όχι και χωρίς τις χιλιάδες ανθρώπων που με τους σκάνερ χειρός ή τους 3D εκτυπωτές κάνουν όλο αυτό το πάρτυ δυνατό.

«Δεν είμαστε ρομπότ!» - Ο μακροχρόνιος αγώνας των εργαζομένων της Amazon

Από το 2013, οι εργαζόμενοι στην Amazon κάνουν απεργίες. Μόνο στο Ράινμπεργκ, κοντά στο Ντίσελντορφ, είχαν 80 μέρες απεργίας. Για τη Γερμανία αυτό αποτελεί εξαίρεση, αλλά για τους εργαζόμενους στην Amazon είναι μία κανονικότητα. Η Γερμανία είναι, μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών, αυτή με τις λιγότερες απεργίες, πράγμα που σημαίνει ότι είναι μία χώρα

φιλική προς τις επιχειρήσεις. Με την υποστήριξη του **συνδικάτου «ver.di»**, οι απεργοί απαιτούν ενιαία συμβόλαια μισθού, τα ίδια με αυτά που ισχύουν στο λιανικό εμπόριο.

Οι εργαζόμενοι στην Amazon δεν πληρώνονται «άσχημα». Για μερικούς από τους νεότερους υπαλλήλους, που είναι συνηθισμένοι στην ανεργία και σε δουλειά υπεργολαβίας, μια τέτοια δουλειά συχνά σημαίνει κοινωνική άνοδος. Η κοινωνική πρόοδος και η αναγκαστική ομαδοποίηση είναι δύο πτυχές που η Amazon χρησιμοποιεί σαν θετικούς παράγοντες στην προπαγανδιστική πολιτική της. Για άλλους, που εργάζονται στο λιανικό εμπόριο ή στις εταιρείες μεταφορών-εφοδιασμού, οι νέες αυτές μέθοδοι που σχετίζονται με την οργάνωση της εργασίας και την επικοινωνία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε εργασιακή υπερφόρτωση.

Οι εργαζόμενοι στο διαδικτυακό εμπόριο, σε σύγκριση με τους συναδέλφους τους στο «κανονικό» εμπόριο, αντιμετωπίζουν ιδιαίτερα μειωμένο εισόδημα και περιορισμούς στα δικαιώματά τους. Αυτό συμβαίνει ειδικά διότι οι μεγάλες εταιρείες δεν δέχονται καθόλου συνδικάτα, που σημαίνει ότι δεν διαπραγματεύονται με συνδικάτα, εμποδίζουν ενεργά την οργάνωση τους και εγκαταλείπουν ακόμη και τις ενώσεις εργοδοτών.

Οι απεργίες οργανώνονται σε εταιρείες από πρόσωπα που έχουν την εμπιστοσύνη του ver.di και υποστηρίζονται από τη γραμματεία του ver.di. Σε πολλές περιπτώσεις, οι απεργίες αυτές συντονίζονται. Σε μέρη σαν το Ράινμπεργκ έχουν χρησιμοποιηθεί νέες απεργιακές στρατηγικές, όπως η αλλαγή στις ημερομηνίες των απεργιών. Η μυστικότητα της ημερομηνίας μιας απεργίας έχει τεράστια σημασία για το αποτέλεσμα του αγώνα, εξαιτίας του μεγάλου αριθμού των διαφορετικών περιοχών που αυτός διεξάγεται. **Η οργάνωση μίας απεργίας είναι μία άσκηση ισορροπίας. Από τον αγώνα στην Amazon μπορούμε να μάθουμε πολλά για την οργάνωση τέτοιων συλλογικών διαδικασιών.**

Η μελέτη της Sabrina Apicella του Ιδρύματος Rosa-Luxembourg αναλύει τους λόγους που γίνονται απεργίες στην Amazon της Γερμανίας. Ένα από τα αποτελέσματα της μελέτης είναι ότι η απολαβή υψηλότερου μισθού δεν είναι ο κύριος σκοπός των απεργιών. Πιο σπουδαία πράγματα είναι οι συνθήκες εργασίας και η έλλειψη δικαιωμάτων διαβούλευσης.

Στις συνεντεύξεις που έγιναν για τη μελέτη, με τους εργαζόμενους στα διάφορα εργασιακά τους περιβάλλοντα, τονίζοταν πάντοτε ότι **αισθάνονται σαν μηχανές**. Τα αυστηρά καθήκοντα εργασίας και ο τεχνικός έλεγχος θεωρούνται ως επιθέσεις στα ίδια τους τα σώματα, το οποίο σημαίνει ότι συγκρίνουν, αστευόμενοι, τους εαυτούς τους με ρομπότ και σάιμποργκ, ως θύματα δηλαδή μίας **επιβαλλόμενης μηχανοποίησης**.

Στις συνεντεύξεις, οι εργαζόμενοι αναφέρουν ότι το εργασιακό συμβόλαιο είναι σημαντικό, αλλά η δουλειά του ver.di φτάνει πλέον στα όριά της. Εδώ δεν χρειάζεται, όπως λέει η Apicella, να ξαναεφεύρουμε τον τροχό: στη Λειψία οι ακτιβιστές μέσα στην εταιρεία και η υπεύθυνη γραμματεία του συνδικάτου έχουν ήδη αναλάβει δράσεις που περιλαμβάνουν συζητήσεις για τέτοιες ρομποτικές συνθήκες εργασίας.

Έχουν μοιραστεί φυλλάδια για τα θέματα της «κλοπής των διαλειμμάτων τους» ή «την απαράδεκτη πρακτική ελέγχου από διάφορους μηχανισμούς αναφοράς (feedback) λόγω λίγων λεπτών αδράνειας». Οι εργαζόμενοι πειραματίζονται ευρέως με διάφορες μορφές αντίστασης, όπως περιγράφει ο εργαζόμενος Christian Krähling στη συνέντευξή του (ak 631): «Οι συνάδελφοι συνηθίζουν να αναλαμβάνουν δράσεις όπως τις **‘απεργίες ζήλου’** ή αλλιώς κάνοντας ‘σχολαστική εργασία με την κατά γράμμα τήρηση των κανόνων’ (work-to-rule). Υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός κανόνων και οδηγιών εργασίας από την Amazon που αν πραγματικά ακολουθήσεις όλα αυτά δεν μπορείς να δουλέψεις!».

Η οργάνωση των δράσεων των εργαζομένων στην Amazon έχει προχωρήσει και σε διεθνές επίπεδο. Εργάτες από Πολωνία, Γερμανία και Γαλλία βρίσκονται σε επαφή εδώ και 2 χρόνια στα πλαίσια του σχεδίου «Amworkers». Υπάρχουν επίσης επαφές με Ισπανία, Ιταλία, ακόμη και με τις ΗΠΑ. Ένα από τα θετικά αποτελέσματα όλων αυτών είναι το ακόλουθο: όταν οι εργαζόμενοι στη Γερμανική Amazon απεργούν, οι συνάδελφοί τους στο Πόζναν της Πολωνίας αναλαμβάνουν μία «απεργία καθυστερήσεων» αντί να γίνουν απεργοσπάστες.

Ας γίνουμε η Λερναία Ύδρα του καπιταλισμού

Στο εντυπωσιακό τους βιβλίο The Many-Headed

Hydra, οι Peter Linebaugh και Marcus Rediker εξετάζουν την ιστορία των αγώνων στην πρώιμη φάση του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στη φάση της επέκτασης της Βρετανικής Αυτοκρατορίας πέρα από τους ωκεανούς. Παρουσιάζουν την ιστορία όσων εκδιώχθηκαν και στερήθηκαν τα μέχρι πρότινος κοινά αγαθά, τους βίαια απαχθέντες Αφρικανούς σκλάβους, το αστικό προλεταριάτο που στρατολογήθηκε βίαια για να υπηρετήσει στις στρατιωτικές ή ναυτικές δυνάμεις, καθώς και τους αυτόχθονες κατοίκους της Καραϊβικής και τους «Ινδιάνους» των δύο Αμερικών. Όλοι τους εξεγέρθηκαν εναντίον της ανελέητης βίας του επεκτατικού καπιταλισμού.

Η καπιταλιστική αυτή βαρβαρότητα συνεχίζει όμως να αναπτύσσεται και να αλλάζει. Η φάση της αρχικής συσσώρευσης πλούτου με την κατάληψη γης κατά το παρελθόν, φαίνεται πολύ διαφορετική από το σημερινό άνοιγμα νέων περιοχών για τον καπιταλισμό μέσω της συλλογής στοιχείων και τη χρήση αλγορίθμων. Παρόλα αυτά, νέες αγορές κατακτώνται, στις οποίες μισθωτοί εργαζόμενοι μαζί με κοινωνικά αποκλεισμένους ανθρώπους γίνονται θύματα εκμετάλλευσης με διαρκώς νέους τρόπους. **Στις φυτείες και στις αποικίες των σκλάβων του πρώιμου καπιταλισμού, αποκτήθηκε η εμπειρία όχι μόνο του να βγαίνει το κέρδος αλλά ιδιαίτερα και της οργάνωσης της εργασίας, δηλαδή η τρομοκρατία εναντίον των σκλάβων. Αυτές οι εμπειρίες επέστρεψαν αργότερα στην Ευρώπη και έφτασαν ως τα εργοστάσια.**

Αυτή η σύνδεση μεταξύ των διηπειρωτικών εμπειριών και η αντίσταση εναντίον τους, «οι Ατλαντικές Επανάστασεις», συγκρούστηκαν με το αναδυόμενο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Ο σημερινός αγώνας εναντίον της Amazon αποτελεί κι αυτός ένα μέρος μίας πιθανής παγκόσμιας αντίστασης, που παράγεται από τις σκληρές εργασιακές συνθήκες και θα μπορούσε να θέσει σε αμφισβήτηση την επιτυχία ολόκληρου του συστήματος.

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να διερωτηθούμε για τη μόνιμη εστίαση της προσοχής στον δυτικό κόσμο. Αγώνες εναντίον της εκμετάλλευσης πόρων και των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας διεξάγονται σε όλη την υδρόγειο. Η κριτική στις πειθαρχικές ποινές και τον έλεγχο του ανθρώπινου σώματος -λέξη κλειδί: αυτο-βελτιστοποίηση- καθώς και στα νέα είδη ελέγχου και διαχωρισμού, θα μπορούσε να ισχυροποιηθεί. Οι αγώνες για την εργασία και τον ψηφιακό έλεγχο θα

πρέπει να συνδέονται με αγώνες εναντίον της ανάπλασης περιοχών (gentrification), όπως δείχνουν οι διαμαρτυρίες στο Κρόισμπεργκ του Βερολίνου, εναντίον των σχεδιαζόμενων εγκαταστάσεων της Google, και η συνολική αναδόμηση των μικρών πόλεων σύμφωνα με τα επιχειρηματικά σχέδια, όπως κάνει η Amazon με τα κέντρα εφοδιασμού.

Επιπλέον, δεν θα πρέπει να περιοριστούμε στον τομέα διαχείρισης της εφοδιαστικής αλυσίδας της Amazon: υπάρχουν εργάτες που θέλουν να παλέψουν για έναν κοινό σκοπό και σε άλλες εταιρείες όπως στις Zalando, DHL και Obi. Αυτοί οι εργαζόμενοι συζητούν και προσβλέπουν σε πολλά περισσότερα από μία αύξηση μισθών.

Πώς μπορούμε να πετύχουμε να γνωστοποιήσουμε στον κόσμο την απαίτηση να διαπραγματευτούμε ως κοινωνία τις εργασιακές συνθήκες και την αυτοματοποίηση; Μπορούμε να ενώσουμε όλους αυτούς τους αγώνες; Το *Make Amazon Pay!* είναι το πρώτο βήμα.

* Το παρόν κείμενο αποτελεί απόσπασμα μιας μακροσκελούς ανάλυσης του John Malamatinas. Ολόκληρη η ανάλυση φιλοξενείται υπό τον ομώνυμο τίτλο στο babylonia.gr.

Επιμέλεια: Ιωάννα Μαραβελίδη

Photo: From a strike in Andalusia, in the province of Cadiz. Thousands of workers were laid off after Delphi (old General Motors company) decided to leave for cheaper workers in Poland.

Labour Struggles in Spain: A New Chapter

Marta Lobato

Marta Lobato is an Anthropologist at the Department of Social and Cultural Anthropology, Universitat Autònoma de Barcelona

Spain is entering a new chapter in its history of labour struggles.

Some scholars, and especially economists, have always criticized the Spanish labour market for being 'too rigid', making it difficult for employers to fire employees whenever the businesses need reducing costs (re-structuring, as they say). However, this fact has nothing to do with a caring system that looks for

the workers' protection. Spain comes from a very top-down, hierarchical culture in terms of power relations that originates in Francoist times and that has left a serious imprint in the way workers relate to unions and the State for the improvement of their conditions. Spain went rapidly from building heavy industry in the late 60's and 70's to building the structures of the post-Fordist type; a service-led economy relying in more

specialized production and in work rhythms very different to those of the industrial economies. With the advent of post-Fordist type of production, jobs begun being more 'flexible' in the industrial sectors as well, which looked into reducing costs by separating workers into two groups: the permanent ones and a pool of workers on short-term contracts. Now, after the 2008 crisis hit, another wave of labour 'flexibility' has taken place.

Worker struggles in the midst of precariousness and labour de-regulation

Despite efforts of the Spanish government to assure and re-assure people of the success of the reforms under "austerity" policies, the labour situation has been worsening since the crisis hit. Unemployment, freezing and/or decreasing wages, short-term contracts and irregular work shifts that monopolize workers' time and resources, have increasingly become the norm. Spain has one of the highest rates of labour precarity in the whole of the EU. According to the labour union CCOO, the precarity rate in Spain in 2016 stood at 26,1%, almost the double of the EU (14,2%). In 2017, 9 out of 10 jobs created were temporary, and due to the 2012 labour reform, which gave employers more freedom to hire under conditions that work for their benefit, these new jobs are highly precarious.

The challenges that these new labour reconfigurations are posing on labour struggles and capacities for organization are various. Firstly, in the neoliberal era, workers tend to blame themselves for their 'unemployability', thus very often they become marginalized and isolated. There are no collectives, no organizational structures to defend their rights as a collective. Society tends to make them invisible in their condition of non-productive subjects. Secondly, there is no tradition of worker resistance in the service sector, as it is something that people's imaginaries attach to factories and the old days of industrial capitalism. In the service sector, workers tend to be more individualized, and with a constant fear of losing their jobs in the event of strikes. They also have to perform tasks under greater control, and this creates uncertainty and anxiety as one is never sure that contracts will be renewed.

All in all, the lack of structures for organization is also the result of years of inactivity due to the prosperous times that Spain experienced in the years up to the

economic crisis. Instead of looking for ways to unionize workers and build structures when the market was more abundant and reliable, labour unions have had to 'catch up' with the recent worsening conditions, making it even more difficult for them to attract attention from workers and support from the wider society. On top of this, labour unions have paid a high price for maintaining financial stability through corporatization and State funding. Nowadays, conversations with members of the unions that saw the transitioning from being a bottom-up organization to a top-down, formalized and highly bureaucratic one, know that in the long-term, it worked in the detriment of workers. This is something that the crisis has made even more visible, with negotiations in which the two major labour unions were unable to defend and protect workers from the de-regulation of the labour market and the consequent loss of rights.

What is happening now?

Even though the challenges for organizing and unionizing workers are more difficult and complex today than ever before, it does not mean that resistance is non-existent. Just months ago, for example, Barcelona has seen the birth of a new independent syndicate, Sindicato de Inquilinos, which provides legal advice and civil street-actions for tenants who are being threatened with losing their homes due to the selling of entire buildings to speculative housing agencies. The syndicate is born in the midst of rising, disproportionate rents in the city as the housing bubble moves from mortgages to rents. These events are, although not evolving around labour, fresh air to social movements from which worker organizations could also rise. Moreover, we are seeing more frequently small, independent actions carried out by groups of workers, who sometimes make small achievements. These actions are, however, more usual in big multinationals and corporations, and not in medium-sized companies, which represent most of the employment in the Spanish economy. We have also seen an increase in strikes, the latest coming from associate professors at the University of Valencia, who declared the start of an indefinite strike that is currently ongoing.

Interestingly, strikes grew by 10,41% in the years following the crisis in 2008. The number of work hours lost as a consequence also increased by 13,62% with respect to previous years. In 2010, for instance, 75%

of all active workers supported the general strike called by CCOO and UGT, the two main unions. With the rise of the social movement 15-M, workers also called for strikes in the health and education sectors, which were all very successful. However, these actions have decreased in more recent years with the re-election of the Conservative party for a second time.

We are therefore seeing, on the one hand, the two main labour unions concentrating their actions in State-level negotiations, with a more or less stable number of affiliates, and a significant mobilizing power for national strikes. However, their ability to improve the working conditions of workers has to be remarked, especially when recalling their weak performance concerning labour deregulations and informal governance that is enabling employers to outsource services and to offer increasingly precarious contracts to 'on-call' workers.

This not to say that these unions are worthless in the work-place level. On the contrary, just 10 days ago, for instance, Amazon fired 100 temporal workers from its personnel in one of Madrid's logistical centers. This action has come as a reprisal for the strikes they had been participating in, to improve their work conditions.

CGT, the union that represents some of these workers, is already organizing protests and taking actions with the support of the permanent workers.

Hopes for the future?

We are now living in an interesting time, when workers can look back with some perspective and consider all that has been lost in the past years, but also all that was gained before and that could be lost in the near future. It is evident that neoliberalism is still alive, feeding from speculative, profit-making corporate capitalism, while also appropriating labour value and disempowering workers. Today, the sentence "if labour unions did not exist, they would have to be invented", makes a lot of sense.

I am all for small, independent actions, but I fear that failure to organize properly to build larger associative ties, will prevent substantial changes from happening. Perhaps both types of actions need to occur at the same time, pressurizing the larger unions to challenge government actions and organizing small actions in sectors where there are no collective bargaining agreements and where workers experience deep alienation.

Η κατάσταση της Εργασίας στην Ευρώπη: Απολογισμός της συνάντησης του Beyond Europe

Συσπείρωση Ατάκτων

Τον Μάρτη εσυναντήθηκεν στο Καϊμακλί η πανευρωπαϊκή αντιεξουσιαστική πλατφόρμα Beyond Europe, της οποίας η Συσπείρωση Ατάκτων έν μέλος. Συντρόφισσες τζιαι σύντροφοι που τις οργανώσεις Αντιεξουσιαστική Κίνηση (Ελλάδα), Plan C (Βρετανία), umsGanze (Γερμανία/Αυστρία), τζιαι σύντροφοι που την υπό σύσταση αντιεξουσιαστική ομάδα της Πράγας (Τσεχία) ήρταμεν μαζί στες 2 με 4 Μάρτη του 2018, για

να χαρτογραφήσουμε το πεδίο της δράσης μας ενάντια σε Κράτος, κεφάλαιο, τζιαι συστημικές ιεραρχίες.

Έναν που τα θέματα που μας απασχόλησε ήταν η νέα κατάσταση των εργασιακών σχέσεων στην νεοφιλελεύθερη Ευρώπη. Πιο κάτω συνοψίζουμε τες ανταποκρίσεις κάθε ομάδας της πλατφόρμας, όπως εσυζητηθήκαν στην ομάδα εργασίας "Εργασία,

Ψηφιοποίηση τζιαι το Μέλλον”.

Γερμανία (umsGanze)

Για τις ομάδες της umzGanze στην Γερμανία, σημαντικά ήταν τα ζητήματα της (τεχνολογικής) αυτοματοποίησης της εργασίας, τζιαι της εξατομίκευσης των εργασιακών σχέσεων στα πλαίσια του “gig economy” (δηλαδή της εξαρτημένης περιστασιακής απασχόλησης, βλ. Uber, Lyft κ.ά.). Για την umsGanze, η αριστερά καλείται να απαντήσει το ερώτημα «μήπως έφτασε το τέλος της Εργασίας»;

Σημαντική έινι η δράση της umsGanze γύρω που την καμπάνια **Make Amazon Pay** (*Αναγκάστε την Amazon να πληρώσει*). Η καμπάνια δρα αλληλέγγυα προς τον πανευρωπαϊκό συντονισμό των εργαζομένων, που οργάνωσαν μια σειρά που μεγάλες απεργίας στα κατά τόπους διακομιστικά κέντρα του εμπορικού κολοσσού του Τζεφ Μπέζος, όπου επικρατούν συνθήκες δουλοπαροικίας.

Όπως παρατηρούν, ο συντονισμός των ίδιων των εργαζομένων έδειξε τα όρια του μοντέλλου του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Η συντεχνία αδυνατεί να κλιμακώσει την δράση της, κάτι που αναγνωρίζει τζιαι μια μερίδα των ίδιων των εργατών που συμμετέχουν στις απεργίες. Σκοπός της καμπάνιας Make Amazon Pay έινι ακριβώς η δημιουργία των συνθηκών μέσα στην κοινωνία που εννά ενδυναμώσουν την προσπάθεια των εργατών στην Amazon να διεκδικήσουν δραστηκή βελτίωση στες συνθήκες δουλειάς τους.

Πιο ευρύτερα, ασχοληθήκαν με το ζήτημα της αυτοματοποίησης της Εργασίας, στο οποίο αφιέρωσαν τζιαι την 4η Σύνοδο του δικτύου τους, με τίτλο **reproduce(future)** [*Αναπαράγαγε(το μέλλον)*]. Στο συνέδριο υπήρξε και εισήγηση από τους απεργούς της Amazon.

Βρετανία (Plan C)

Στο δίκτυο του Plan C υπάρχει ανοιχτή συζήτηση σχετικά με την ιδέα του **Fully Automated Luxury Communism** (*Πλήρως Αυτοματοποιημένου Κομμουνισμού με Πολυτέλειες*) που βλέπει την επιτάχυνση της αυτοματοποίησης της Εργασίας ως τον τρόπο να χειραφετηθεί το προλεταριάτο που την

μισθωτή σκλαβιά. Παρατηρούν όμως ότι στην συζήτηση περί αυτοματοποιημένου κομμουνισμού λείπει η ανάλυση για το περιβαλλοντικό κόστος της παραγωγής, τζιαι ότι η διάδοση των νέων τεχνολογικών έινι γεωγραφικά άνιση.

Οι σύντροφοι που την Βρετανία έονίσαν τον σημαντικών ρόλο του κράτους στην αναπαραγωγή του καπιταλισμού, τζιαι θεωρούν ότι οι κρατικές παρεμβάσεις που προμηθέυκουν τους καπιταλιστές με φτηνή εργασία όταν χρειάζεται, ή που καταφεύκουν στην αποβιομηχανικοποίηση όταν η Εργασία ξεκινά να οργανώνεται, συχνά μεινίσκουν εκτός της πολιτικής ανάλυσης της βρετανικής αριστεράς. Απουσιάζει, παρατηρούν, τζιαι η πολιτική ανάλυση της τεχνολογικής εξέλιξης, με αποτέλεσμα οι συντεχνίες σήμμερα να μιν μπορούν να αντιδράσουν στην αυτοματοποίηση της όποιας βιομηχανικής παραγωγής επιστρέφει πίσω στο ΗΒ.

Κύπρος (Συσπείρωση Ατάκτων)

Για την Συσπείρωση Ατάκτων, πέρα που τα ερωτήματα περί αυτοματοποίησης, έινι ακόμα ουσιώδη τζιαι τα “κλασσικά” ζητήματα γύρω που την Εργασία. Θέματα όπως ο κατώτατος μισθός, ο υπερβολικός φόρτος εργασίας, η διάρκεια της εργάσιμης μέρας, τζιαι η αναγνώριση του δικαιώματος στην συλλογική διεκδίκηση έινι ακόμα ανοιχτά μέτωπα στην Κύπρο.

Η οικονομία στην Κύπρο έινι κατά βάση οικονομία των υπηρεσιών, με ελάχιστη βιομηχανική δραστηριότητα. Οι πλείστοι εργάτες έν είναι οργανωμένοι σε συντεχνίες, ούτε καλύπτονται που συλλογικές συμβάσεις. Η ιδέα του συνδικαλισμού γίνεται αντιληπτή σαν παρωχημένος θεσμός που όσα άτομα προσχωρούν τωρά στην αγορά εργασίας, τζιαι οι υπάρχουσες συντεχνίες στην πλειοψηφία τους πάσχουν κάτω που το βάρος της ίδιας τους της γραφειοκρατίας.

Εγινήκαν όμως σημαντικά ρήγματα. Η παρατεταμένη απεργία των νοσοκόμων της ΠΑΣΥΝΟ ήταν η πιο μεγάλη σε διάρκεια απεργία που τες απεργίες των μεταλλωρύχων του 1948. Εξίσου σημαντική, τζιαι νικηφόρα, ήταν η απεργία των διδακτορικών επιστημόνων σε θέσεις έρευνας τζιαι διδασκαλίας στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, που οργανώθηκε που την ΔΕΔΕ. Η απεργία έσπασε το ταμπού της απεργίας τζιαι εκατάφερε να αποφύγει την δαιμονοποίηση που

μεθοδεύεται που την εργοδοσία πάντα σε έτσι περιπτώσεις.

Για το gig economy τζιαι τις ευέλικτες σχέσεις εργασίας, ακόμα έν είδαμε κάποια απότομη αλλαγή, αλλά αναγνωρίζουμε ότι η δομή της κυπριακής οικονομίας, με έμφαση στες υπηρεσίες, κάμνει την επιρρεπή σε ξαφνική χαλάρωση των σχέσεων εργασίας. Σημειώνουμε πάντως τζιαι την απόλυτη κοινωνική τζιαι πολιτική αορατότητα της μεγάλης μερίδας του προλεταριάτου που ήρτεν που τρίτες χώρες για να καλύψει θέσεις βαρετής χειρονακτικής εργασίας εργασίας, τζιαι της οποίας τα εργασιακά δικαιώματα ένι στο έλεος του κράτους, που συνδέεται τζιαι με την παρατήρηση των συντρόφων του Plan C για τον ρόλο του κράτους στην αναπαραγωγή του καπιταλισμού.

Τσεχία (Πράγα)

Στην Τσεχία συζητούν το ζήτημα του κοινωνικού ντάμπινγκ, της εκμετάλλευσης των πιο δυσμενών εργασιακών δικαιωμάτων σε χώρες της ανατολικής Ευρώπης, για να μεγιστοποιήσουν οι εταιρίες τα κέρδη τους, εις βάρος μάλιστα των οικονομιών άλλων περιοχών στες οποίες τα εργατικά δικαιώματα ένι θεωρητικά πιο εξασφαλισμένα. Θέτουν την περίπτωση της Amazon στην Γερμανία σαν έναν τέθκοιο παράδειγμα.

Συζητούν επίσης για τον ρόλο των συντεχνιών, στην συντηρητική τζιαι ιεραρχική μορφή που έχουν σήμερα, τζιαι προβληματίζονται για το πώς μπόρουν να δουλέψουν μαζί, ή αν χρειάζεται, εναντίον τους.

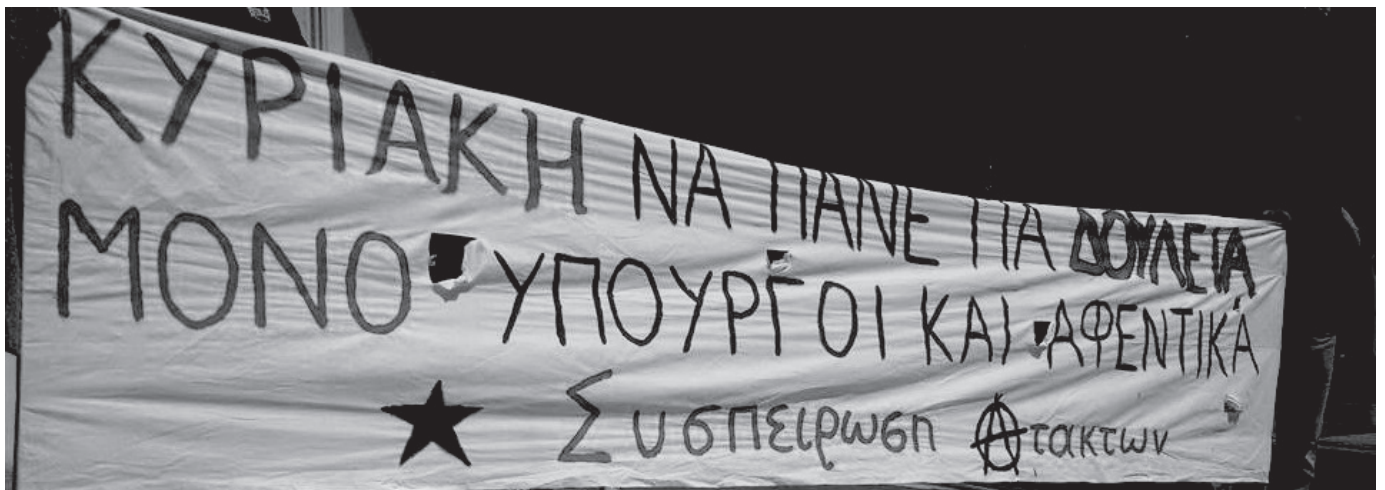
Ελλάδα (Αντιεξουσιαστική Κίνηση)

Για τις ομάδες της Α/Κ στην Ελλάδα σημαντικά παραδείγματα ήταν το Κίνημα Ενάντια στην Εξόρυξη Χρυσού στη Θεσσαλονίκη, τζιαι η αυτοδιαχείριση του εργοστασίου της BIOME για πάνω που 6 χρόνια πλέον.

Στην πρώτη περίπτωση το ζήτημα ήταν να καταφέρουν να απεμπλακούν που το εργατίστικο σύνθημα για νέες θέσεις εργασίας τζιαι να προτείνουν μια εναλλακτική στην καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Στην δεύτερη περίπτωση το δίδαγμα έσει να κάμει με το πώς οι εργαζόμενοι μπόρουν να συνεχίσουν να έχουν αγωνιστικούς στόχους τζιαι μετά την λήξη μιας απεργίας, με επιτυχία ή όι.

Η κατεύθυνση του Beyond Europe

Η ομάδα εργασίας αναγνώρισε τουλάχιστον τρία διαφορετικά εργασιακά καθεστώτα στην Ευρώπη, το βιομηχανικό δυτικό/βόρειο, το καθεστώσ κοινωνικού ντάμπινγκ στην ανατολική Ευρώπη, τζιαι το αποβιομηχανοποιημένο καθεστώσ στο νότο. Προσπάθεια της πλατφόρμας θα ένι η ανάπτυξη μιας νέας ιδεολογικής τοποθέτησης, πέρα που τον Αυτοματοποιημένο Κομμουνισμό με Πολυτέλειες ή τον αντι-τεχνολογικό πεσσιμισμό.

Beyond Europe

We won't accept anything less

Short-statement on the gathering of ***Beyond Europe – Antiauthoritarian Platform Against Capitalism*** in Nicosia (Cyprus) from the 2nd to the 4th of March 2018

Last weekend antiauthoritarian groups from all over Europe came together in the divided town of Nicosia on the Island of Cyprus, located in the eastern corner of the Mediterranean Sea. Some of us hadn't seen each other since the riotous nights of the G20 summit in Hamburg in July of last year, while many met for the first time. In 2013, when the platform Beyond Europe was formed, we were riding a wave of emancipatory unrest all over Europe, the United States of America and Northern Africa. This unrest was reacting to the economic crisis of 2008 and how it was handled politically. Today we are facing a different beast. It has risen out of the crackdown of this wave of unrest by the cooperation of neoliberal and authoritarian regimes. What we find as a result of the normalisation

of the crisis through the policing of the social and militarization of the police-force is this: A massive resurgence of nationalism and populism in their many intersections with the various guises of authoritarianism and patriarchy. Going back to the recipes of the past, their promise is the promise of an easy solution. Politicians of all colors keep telling us that what separates us are the irreconcilable 'natures' of our ethnicities, nationalities, identity cards and genders, of our belonging. But if three days of discussions with fifty people from five countries and eleven cities has proven one thing, it is that this is a lie.

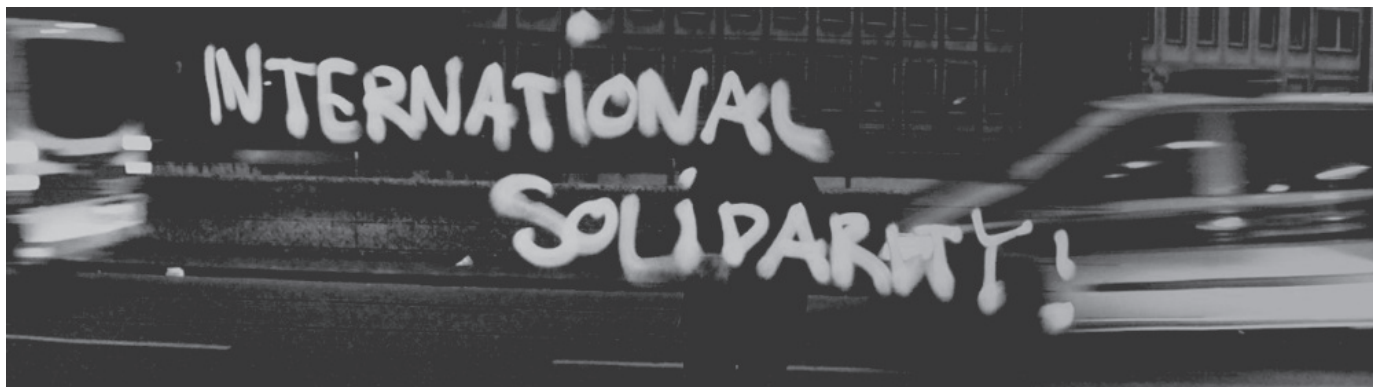
Under global capitalism, more connects us than it

separates us. The culturalisation and naturalisation of bourgeois politics and capitalist economy does not solve one single contradiction arising from them. It simply displaces and externalises them. In this way it hinders progressive politics. Its discursive and material prominence is a danger for the safety and livelihood of everything different. The changed situation thus demands of us to take critical stock of our previous attempts. We are still few, weak and isolated. Our own reproduction often depends on the system and the mechanisms we seek to overcome. And we struggle to make our different histories as movements and the circumstances under which they were formed productive. But in a world divided by borders and classes, brutalized and depraved, we are far more surprised by how much common ground there is among us – how similar our desires for a different world are, and how careful we sometimes can be with each other. In several working groups this weekend – on labour and digitalisation, eco-social-struggles, feminist politics, the authoritarian formation and the rise of new fascisms – it became clear that our answer cannot be retreating into a position of self-defense. Even though they were won only by and after hard-fought battles of social movements, liberal rights or the social-democratic welfare state would not be able to counter Nationalism and Capitals even if they were tenable in the current situation. Nationalism and Capitalism are implicated in liberalism and social

democracy, managing their on-going proceedings and enacting their exclusions. Instead, we need to expand and proliferate our struggles over the collective self-organisation of our lives: In the household and the neighborhood, the factory, the call-center, cyberspace, on the school-yard or the lecture hall, the fruit plantation, the coal mine or the hospital. The social and democratic experiment of Rojava, erected and defended admit the horrors of the Syrian war, surely is one example. The movement of #blacklivesmatter is another.

Together we will have to figure out what is to be done with so many issues and only very limited resources on our hands. This will take some time and we warmly invite you to join the discussion. This much is clear: It is only together that we can overcome the obstacles erected between us and the construction of a better life – be it the exploitation of our work, of our life or of our environment for the sake of profit and power. Whatever its form, Capitalism will continue to produce misery, surplus populations, war and the destruction of the Earth. So antiauthoritarian politics will have to change, but our goal remains the same: To move beyond state, nation and capital, be it in their national or supernational European incarnations. We won't accept anything less.

Nicosia, 4.3.2018.

ΑΠΟΨΕΙΣ

Μια εποχή στο σύνορο

«Κάμνοντας δουλειές»: Εμπειρικές τζιαι θεωρητικές περιπλανήσεις

Π.

Όταν εστράφηκα στην Κύπρο μετά τις σπουδές μου εγυρεφκούμασταν με διάφορους φίλους να έβρουμε έναν χώρο να μεινίσκουμε. Λλλίο τζιαιρό πριν είσιεν περάσει η περιβόητη νομοθεσία για τους «εκ μητρογονίας πρόσφυγες», πράμα που εσήμαινε ότι εμπορούσα – αν ακολουθούσα τις σωστές διαδικασίες- να γίνω τζιαι με τη βούλα πρόσφυγας. Είχα φύει ως μη-πρόσφυγας που την Κύπρο τζιαι με την επιστροφή στα πάτρια εδάφη εκάμαν με τζιαι πρόσφυγα. Εθύμησε μου μιαν κουβέντα του Αλτουσέρ που εξηγεί πώς το Κράτος «επιστρατεύει» υποκείμενα ή αλλιώς «μετατρέπει» τα άτομα σε υποκείμενα βάσει «χρήσιμων ιδεολογικών κατηγοριών».^[1] Ας πούμε δηλαδή ότι η αναπαραγωγή της ταυτότητας του πρόσφυγα στην Κυπριακή Δημοκρατία, 44 χρόνια μετά το κακό με τη θάλασσα της Κερύνειας, είναι ζωικής σημασίας για την ύπαρξή της. Εν επίσης γνωστό μεταξύ στρουκτουραλιστικών κυκλωμάτων στην Ανθρωπολογία ότι ως άτομα είμαστε, ένα περίπου, προϊόν (σκοτεινών και φωτεινών) σχέσεων εξουσίας που ενσαρκώνονται, μεταξύ άλλων, στους μηχανισμούς που παρέχουν οικονομική και άλλη στήριξη στους πολίτες.^[2] Δώκε βάση στο «οικονομική», γιατί εν που τζιαμέ που επήγαζε τζιαι η αγωνία μου να πάω αμάν-αμάν να γραφτώ στους προσφυγικούς καταλόγους τζιαι να φκάλω τζιαι την περιβόητη Προσφυγική Ταυτότητα. Είχαμε πει με έναν φίλο, επίσης ξεριζωμένο, να ενοικιάζαμε κανένα φτηνό τουρκοκυπριακό σπίτι (που εν είσιεν ππέσει ακόμα), αφού εδιούσε μας τέτοιο δικαίωμα ο τότε Κηδεμόνας (των περιουσιών) Σωκράτης Χάσικος. Γι' αυτό εθέλαμε τζιαι την ταυτότητα.

Για να κάμουμε την αίτηση για το τουρκοκυπριακό είπαν μας ότι έπρεπε να πάρουμε μια σειρά που έγγραφα, για να διασφαλιστεί το «δίκαιο της διαδικασίας»: την προσφυγική ταυτότητα την όποια εφκάλαμε στο άψε-σβήσε επί τόπου, κάτι περιουσιακά που εν εκατάλαβα τζιαι δήλωση εισοδήματος που για μας εσήμαινε βασικά εγγραφή στον κατάλογο των ανέργων. Και πρόσφυγες και άνεργοι οι νεαροί. Τούτη ούλλη η διαδικασία με τα έγγραφα τζιαι ξέρω γω κατανοείται που τα ίδια ακαδημαϊκά κυκλώματα ως «η επιστήμη του Κράτους»^[3], που «εγκαθιδρύει το πλέγμα

γνώσης-εξουσίας, το οποίο επεξεργάζεται και καθιστά τα άτομα ως διαχειρίσιμα υποκείμενά του».^[4]

Ως εκ τούτων, εβρέθηκα μετά που σύντομο χρονικό διάστημα (2 μέρες) να κάθουμαι στο λόμπι του ανεργιακού τζιαμέ στη Λάρνακος. Επειδή θέλω να παίζω τζιαι τον προνοητικό, έπιασά τους τζιαι ένα τηλέφωνο πριν τζιαι ερώτησά τους ίντα χαρκιά εθέλασιν. Ταυτότητα, απολυτήριο σχολείου, απολυτήριο στρατού, απολυτήριο πανεπιστημίου. Ήταν ούλλα έτοιμα τζιαι καθισμένα στη θέση δίπλα μου. Εκτός το απολυτήριο πανεπιστημίου, το οποίο φυσικά εννά έπρεπε να πάω να μεταφράσω πρώτα. Αντί να βουρώ στο Πτι Άι Όου, είπα να γραφτώ χωρίς δίπλωμα ανώτατης εκπαίδευσης, αφού, ούτως ή άλλως, απλά ήθελα το χαρτί να το πάρω του Έπαρχου. Μετά έμαθα με δέος ότι εδιέτρεχα τον σοβαρότατο κίνδυνο να μου εξεύρουν απασχόληση κατώτερη των ικανοτήτων και προσόντων μου. Όπως εκάθουμουν τζιαμέ επέτυχα τζιαι μιαν συμμαθήτριά μου που το δημοτικό -έτσι να βρέθεται- τόσο για να διασφαλιστεί όσο και να αναπαραχθεί η αβολοσύνη που διέπει τα λόμπι κρατικών υπηρεσιών.

Ήρτε η σειρά μου τζιαι έκατσα περήφανος πολίτης μπροστά που την κυρία τζιαμέ στο γραφείο. Άμαν με ερώτησε αν έφκαλα πανεπιστήμιο, απάντησα της ολόισια πως ναι. Μαλακία. Λαλεί μου πως για να προχωρήσουμε εν αναγκαίο να προσκομίσω το δίπλωμα. Λαλώ της πως εν το έχω ακόμα. «Πήαινε δαμέ στα computer γιε μου, έμπα στη πλατφόρμα του πανεπιστημίου τζιαι κατέβας το 5 λεπτά, όπως κάμνουν τζιαι τα άλλα κοπελλούθκια». Εν φως φανάρι ότι η γραφειοκρατία στην Κύπρο ένεν σε καμιά περίπτωση ορθολογική, όπως την εφαντάστηκε ο Βέμπτερ, αντιθέτως θεωρώ ότι εν ένα που τα κατεξοχήν μέρη όπου αναπαράγονται οι ηθικές αξίες της νήσου μας. Το τι έπαιζε βασικά εν ότι η κατηγορία «κοπελλού» στην Κύπρο, σύμφωνα με το φουκωικό μοντέλο, λειτουργά ως μηχανισμός πειθάρχησης κάποιων ατόμων στο βαθμό που ο ενήλικας εν πάντα ανώτερος, εξυπνότερος, καλλύτερος που το κοπελλού. Επίσης, θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην Κύπρο η τέχνη της διακυβέρνησης βασίζεται σε

μεγάλο βαθμό στην παραδοσιακή τεχνική «του σωστού τρόπου διαχείρισης των ατόμων, των αγαθών τζιαι του πλούτου μέσα στην οικογένεια».^[5] Σαμπύς τζιαι το κράτος εν φάση ένα μεγάλο νοικοτζυρκό.^[6] Βασικά η κυρία τζείνη έκαμνε τη μάνα μου παρά το γραφειοκράτη με τα χοντρά γυαλιά. Ήταν η άγνωστη μάνα του άγνωστου κοπελλουθκιού που πάει να γραφτεί στο ανεργιακό, ο «εγκέφαλος ενός ανεγκέφαλου κόσμου»^[7] (ή ανεγκέφαλων κοπελλουθκιών). Μια φορά που επήα στην αστυνομία για την ταυτότητά μου εσουνάντησα τζιαι τον άγνωστο πατέρα τζιαι τον άγνωστο αδελφό. Αφού, λαλεί σου, εν έρκουνται με τους κηδεμόνες τους, κάποιος άλλος πρέπει να κάμει τη δουλειά. Έτσι κάποια άτομα «εναγκαλίζονται»^[8] που το κράτος ως παιδιά του πέρα που απλά του μέλη.

Εμάχουμουν να της εξηγήσω το περίπλοκο της υπόθεσης μου σε σχέση με το γεγονός ότι το χαρτί εν στα ισπανικά. Ατού ο Γαβρίλης τζείνη, να μου λαλεί πως δεν θα μπορούν να μου έβρουν εργασία ανάλογη των προσόντων μου, αν δεν πάρω το πτυχίο. Νομίζοντας ότι ήταν να τη χαλαρώσει λλίον, λαλώ της σε μια φάση πως εν τζιαι καρτερώ να μου έβρουν δουλειά τζιαι ότι εν θέλω κάτι που λλόου τους, ούτε καν επίδομα εν θα έπιανα, αφού εν έχω κοινωνικές ασφαλίσεις. Γυρίζει τζιαι λαλεί μου «αν δεν ενδιαφέρεσαι να δουλέψεις, να φύεις». ΟΚ, εκατάλαβα τι επαίζετον, λαλώ της «μα ναι, εννοείται ότι θέλω να έβρω δουλειά τζιαι ότι εν για τούτο που ήρτα». Υπήρχε η ανάγκη εκ μέρους της, ως εκπρόσωπος του κράτους τζείνη τη στιγμή, να επιβεβαιώσει το λόγο ύπαρξης τόσο της ίδιας (ως λειτουργού) όσο τζιαι του Ανεργιακού Γραφείου ως θεσμού.^[9]

Επήε το παναύρι αλλό λλία λεπτά, σε μια φάση εν άντεξα άλλο τζιαι εμολόησα τζείνο που τζιαι οι θκυό εξέραμε εξ αρχής: «Καλάν, αν δεν σου το ελάουν εγώ ο ίδιος ότι έχω πτυχίο εν θα εμπορούσες να το ξέρεις καν, so μπορείς να κάμεις ότι απλά είμαι κάποιος που εν έσει πτυχίο ή ότι εν σου το είπα καν ή ότι επαράκουσες». Όπως ήταν φυσικά λογικό, επόμπαρε. «Μα τι ενόμισες ότι είμαστε δαμέ; Εν τζιαι εν το Χάνι του Ππάντζιαρου, υπάρχουν κανόνες τζιαι διαδικασίες που ακολουθούμε, είμαστε επαγγελματίες». Τα υψηλά ντεσιμπέλ τζιαι το γεγονός ότι εσηκώστηκε πάνω τζιαι εφώναζε μου οδήγησε τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους, πελάτες και γραφειοκράτες, να σταματήσουν για μια στιγμή τις μίζερες τους ασχολίες για να απολαύσουν το αππροσδόκητο θέαμα. Με την άκρη του μμαθκιού μου ένιωθα το βάρος του

βλέμματος της συμμαθήτριας που το δημοτικό, η οποία εξυπηρετήτουν στο πίσω γραφείο. «Εμείς είμαστε δαμέ για να σε βοηθήσουμε», εσουνέχιζε, «τζιαι αν δε θέλεις τη βοήθειά μας, είσαι ελεύθερος να φύεις».

Άμα αμφισβητείται με τούντον τρόπο ο ρόλος τζιαι το νόημα των γραφειοκρατικών διαδικασιών, πρώτον με την ανάδειξη της αδυναμίας τους να ξέρουν που μόνοι τους τζείνα που πρέπει να ξέρουν (αν έχω πτυχίο ή όχι) τζιαι δεύτερο με την ανοικτή πρόταση να παρακαμφθεί η προβλεπόμενη διαδικασία (σε ένα κράτος που η διαφθορά εν ο κανόνας), είναι ένα σοβαρό casus belli για τον εκάστοτε γραφειοκράτη. Υπάρχουν τζιαι οι λεγόμενες φαντασιώσεις για κυριαρχία που οδηγούν κάτι τέθοια άτομα στο να ταυτίζονται πλήρως με το Κράτος, να θεωρούν δηλαδή εαυτόν ως κομμάτι του, ειδικότερα σε ένα πλαίσιο στρατιωτικοποιημένου εθνικισμού.^[10] Η τύπισσα επροσβάληκε επειδή είχα προσβάλει βασικά την ιδεολογία του κράτους. Επήρε το προσωπικά πολιτικοποιώντας επομένως το ζήτημα με ένα πολλά συγκεκριμένο τρόπο. Στην ουσία, τζείνο που έκαμνε ήταν να ενσαρκώσει φαντασιώσεις κυριαρχίας (όπου τάχα οι γραφειοκρατικές διαδικασίες λειτουργούν σωστά τζιαι διάφανα τζιαι το κράτος εν ο καλός και δίκαιος πατέρας) σε μια Κυπριακή Δημοκρατία η οποία εν όγδοη ξαδέρφη με την οποιαδήποτε έννοια αξιοκρατίας ή διαφάνειας.

Ε, τέλοσπαντων, είπα της ότι εννά πάω να φέρω το πτυχίο μου. Επήρε μου πας τα 20 λεπτά να οδηγήσω σε ένα άλλο γραφείο του ανεργιακού, τζιαμέ στον πρώην ΘΟΚ, τούντην στράτα ως μη-πτυχιούχος. Προφανώς.

Βιβλιογραφία

1. Luis Althusser, "Ideology and Ideological State Apparatuses", 105.
2. Timothy Mitchell, "Society, Economy, and the State Effect", 178.
3. Michel Foucault, "Governmentality", 138.
4. John Torpey, "Coming and Going: On the State Monopolization of the Legitimate 'Means of Movement'", 248.
5. Michel Foucault, "Governmentality", 135.
6. Wendy Brown, "Walled States, Waning Sovereignty" 118
7. Philip Abrams, "Notes on the Difficulty of Studying the State", 125.
8. John Torpey, "Coming and Going: On the State Monopolization of the Legitimate 'Means of Movement'".
9. Madeleine Reeves, "Border Work: Spatial Lives of the State in Central Asia", 13.
10. Wendy Brown, "Walled States, Waning Sovereignty", 108.

Και του Λαού ομάδα;

Η ιδιωτικοποίηση του μεγαλύτερου αριστερού σωματείου της κύπρου

α.γ.

Α) Πολιτική ταυτότητα των ποδοσφαιρικών σωματείων

Που την αρχή της βρετανικής κυριαρχίας, η εκκλησία, ως ηγεμονική δύναμη των ελληνοκυπρίων, μαζί με τους δάσκαλους τζιαι μια μικρή πολιτική τζιαι οικονομική ελίτ είχαν τον έλεγχο της ε/κ κοινότητας, με το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να ζει σε συνθήκες φτώχειας. Η ελληνοκυπριακή ελίτ αρχές του 20ου αιώνα έθεσε στους άγγλους αίτημα για ένωση της κύπρου με την Ελλάδα. Η ένωση ήταν η κυρίαρχη ιδεολογία στα σχολεία, που εσυντηρούσε η εκκλησία, ενώ ήταν η εκκλησία μαζί με την πολιτική ελίτ που εδημιούργησε τα πρώτα ποδοσφαιρικά σωματεία τζιαι αθλητικούς συλλόγους στην Κύπρο. Μέσω αυτών προώθησαν την ενωτική ιδέα και την εθνική ελληνική ταυτότητα. Που τους πρώτους πολιτιστικούς συλλόγους που δημιουργήθηκαν ήταν το 1911 η Ανόρθωσις, αρχικά ως πολιτιστικός σύλλογος με στόχο την καλλιέργεια των ελληνικών ιδεωδών, ενώ το ποδοσφαιρικό κομμάτι ιδρύθηκε το 1928. Το ΠΟΕΛ επίσης ιδρύθηκε το 1926 ως ένα καθαρά ελληνικό σωματείο τζιαι το 1928 μετονομάστηκε σε ΑΠΟΕΛ. Εχρησιμοποιήθηκε λοιπόν το ποδόσφαιρο σαν ένα μέσο για την ανάπτυξη της συλλογικής ταύτισης τζιαι είσσιεν κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση της ελληνικής ταυτότητας.

Το ίδιο διάστημα η Οκτωβριανή επανάσταση, εν άφησε ανεπηρέαστη την κυπριακή πραγματικότητα τζιαι το 1919 ξεκίνησαν να δημιουργούνται οι πρώτοι εργατικοί

πυρήνες στην Κύπρο. Το 1925 ιδρύθηκε το εργατικό κέντρο στη λεμεσό, στο οποίο έγινε τζιαι ο πρώτος εορτασμός της 1ης Μαΐου. Αμέσως μετά ιδρύθηκε το 1926 το ΚΚΚ. Η αριστερά εδημιούργησε μορφωτικούς συλλόγους τζιαι λαϊκά σωματεία τζιαι επροσπάθησε να καλλιεργήσει στον κόσμο την αριστερή ταυτότητα. Τα λαϊκά στρώματα αγκάλιασαν τούτη την προσπάθεια, καθώς εδινόταν τους η ευκαιρία να επιμορφωθούν τζιαι να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους με τες απεργίες των συντεχνιών. Το ΑΚΕΛ το 1946 εκέρδισε τες δημοτικές εκλογές τζιαι τούτο οδήγησε την άρχουσα τάξη να νιώσει ότι απειλείται.

Ως το 1948 είσσιεν ήδη δημιουργηθεί ένα αρκετά πολωμένο κλίμα στην κύπρο μεταξύ δεξιάς τζιαι αριστεράς, το οποίο εντάθηκε που τα γεγονότα του εμφυλίου στην Ελλάδα, το ψυχροπολεμικό κλίμα, την όξυνση των ταξικών σχέσεων με τη δημιουργία συνδικαλιστικών οργανώσεων, απεργιών κλπ. Τα σωματεία της αριστεράς εμιλούσαν για τους ήρωες της αντίστασης στην Ελλάδα που εδιώκονταν που μια νέα κατοχή, ενώ τα σωματεία της δεξιάς εμιλούσαν για συνωμοσία των σλαβοκομμουνιστών ενάντια στην Ελλάδα. Σε τούτο το πολιτικό κλίμα εχωριστήκαν καφενεία, μπακάλικα, κουρεία, θέατρα σε αριστερά και δεξιά, ενώ ο διαχωρισμός έφτασε τζιαι στο ποδόσφαιρο, όταν η δεξιά αποφάσισε να απομακρύνει τους αριστερούς αθλητές που τα δεξιά σωματεία τζιαι τους δεξιούς συλλόγους. Το 1948 η επιστολή που εζητήθηκε να υπογραφεί για να σταλεί στον βασιλιά της Ελλάδας τζιαι να καταδικάζει την «εθνοκτόνο

ανταρσία», οδήγησε στη διαγραφή, διάσπαση τζιαι στην ίδρυση σωματείων καθαρά αριστερών. Από τον Αποέλ αποχώρησαν/διαγράφηκαν αριστεροί ποδοσφαιριστές τον Μάιο του 1948 διαφωνώντας με την αποστολή τηλεγραφήματος που καταδίκασε τη δράση των κομμουνιστών στον ελληνικό εμφύλιο ως «εθνοκτόνο ανταρσία» και ίδρυσαν την Ομόνοια. Άλλα αριστερά σωματεία που ιδρύθηκαν την ίδια περίοδο ήταν η Νέα Σαλαμίνα, η Αλκή, ο Ορφέας Λευκωσίας, ο ΑΜΟΛ Λεμεσού (αργότερα Ανταίος) και ο Νέος Αστέρας (σήμερα ΑΕΜ Μόρφου).

Β) Παράλληλα πρωταθλήματα - Ενοποίηση

Στην Κύπρο υπήρχαν μεταξύ 1948 και 1953 δύο ομοσπονδίες, της αριστεράς και δεξιάς, καθώς η ΚΟΠ ως κυρίαρχη ομοσπονδία της δεξιάς δεν επέτρεπε στις αριστερές ομάδες να συμμετέχουν. Ο θεσμός της ΚΕΠΟ (κυπριακή ερασιτεχνική ποδοσφαιρική ομοσπονδία – αριστερά σωματεία) αμφισβητούσε με τούτο τον τρόπο τον θεσμό της δεξιάς. Η αριστερά είσσιεν πολλούς παραπάνω οπαδούς να συρρέουν στα γήπεδα, αφού το ποδόσφαιρο εν ένα λαϊκό άθλημα. Το ποδόσφαιρο/οι αθλητικοί σύλλογοι ως αναπόσπαστο κομμάτι του λαϊκού κινήματος ήταν ένα μέρος της πολιτικής αυτονομίας της αριστεράς.

Το 1953 έγινε η ενοποίηση του ποδοσφαίρου στην Κύπρο. Το ΑΚΕΛ ακολουθεί τη γραμμή της εθνικής ενότητας ήδη που το 1949, κάμνοντας στροφή που την πολιτική της αυτοκυβέρνησης-ένωσης στη γραμμή της δεξιάς «Ένωσις και μόνον Ένωσις» τζιαι με διαγραφές μελών του. Σε μια προσπάθεια να κρατήσει μια πιο μέτρια πολιτική στάση τζιαι να αυξήσει τζιαι τα οικονομικά έσοδα των αριστερών σωματείων εσυνέβαλε στο να γίνει η ενοποίηση του ποδοσφαίρου

στην Κύπρο. Η δεξιά εκράτησε με τούτο τον τρόπο τον ηγεμονικό της ρόλο, ενώ παράλληλα είσσιεν τζιαι τα οικονομικά οφέλη της επανένταξης των αριστερών σωματείων στο πρωτάθλημα της ΚΟΠ. Η πολιτική ταυτότητα όμως επαρέμεινε στα σωματεία τζιαι στις κερκίδες. «Εν καλλύτερα να έχουμε ένα μισή που να αγχώνεται αν η Εταιρεία Α που ελέγχει την Α ομάδα θα πάει καλά ή όχι; Ας τον αφήσουμε τουλάχιστον να κουβαλά σύμβολα που μισοκαταλαβαίνει αλλά μπορεί να τον κάμουν να υποψιαστεί τζιαι να ανακαλύψει κάτι παραπάνω, θετικά ή αρνητικά, να μάθει κάτι», όπως λέει τζιαι ο Α. Παναγιώτου στο ντοκιμαντέρ «Οι κερκίδες της πολιτικής»^[1].

Γ) Οργανωμένοι Οπαδοί

Το 1992 ιδρύεται η Θύρα 9, το οπαδικό σύνολο της Ομόνοιας, που τα πρώτα χρόνια έσσιεν έντονες επιρροές που το ελληνικό οπαδικό κίνημα, με έντονο πολιτικό περιεχόμενο, όπως το να σηκώνει σφυροδρέπανα στες κερκίδες τζιαι σημαίες του ΑΚΕΛ. Οι οπαδοί των διάφορων ομάδων ήταν συνδεδεμένοι με τα κόμματα τζιαι τις φοιτητικές παρατάξεις, τζιαι επαιζούνταν διάφορα σκηνικά με τους οπαδούς σε εκλογές, αφισκοκλήσεις τζιαι δράσεις των πολιτικών κομμάτων. Τον Οκτώβριο του 2010 έγιναν οι πρώτες εκλογές της Θύρα 9, με δύο συνδυασμούς, ο ένας επροερχόταν που το ΑΚΕΛ τζιαι ο δεύτερος που κάτι «χασικλίες τζιαι αναρχικούς», όπως τους ονόμαζαν τότε οι κομματικοί^[2]. Τότε ήταν η χρονιά που η Ομόνοια, με τον Μιλτιάδη Νεοφύτου πρόεδρο, είσσιεν πιάσει πρωτάθλημα, τζιαι το ΑΚΕΛ ήταν στην κυβέρνηση. Ο δεύτερος συνδυασμός, που αποτελείουν κυρίως που νεολαία εκέρδισε στις εκλογές, τζιαι το ΑΚΕΛ, για να αποδυναμώσει τη Θύρα 9 που δεν ήταν πλέον υπό τον έλεγχό του,

επροσπάθησε να δυναμώσει τους Σύνδεσμους Φιλάθλων της Ομόνοιας.

Το νέο συμβούλιο της Θύρας 9 έκαμε ριζικές αλλαγές στη λειτουργία της για να γίνει αυτόνομη, να ακούει τον κόσμο της τζιαι να παίξει ρόλο στην Ομόνοια τζιαι στην κοινωνία. Τότε ξεκίνησε τζιαι η κόντρα της Θύρας 9 με το διοικητικό συμβούλιο, για την κάρτα οπαδού, τα απαγορευτικά, το μοντέρνο ποδόσφαιρο τζιαι τη συνεργασία με το κατεστημένο. Έκτοτε υπήρξε μια κόντρα μεταξύ ΑΚΕΛ τζιαι Θύρας 9 [3-6]. Σημαντικές αποφάσεις-δράσεις της Θύρας 9 ήταν μεταξύ άλλων να σχηματίσει κορεό σφυροδρέπανο, για να απαντήσει στις κατηγορίες περί αποπολιτικοποίησης της κερκίδας λόγω του νέου συμβουλίου, να απέχει από τελικό το 2011 λόγω ψηλού εισιτηρίου και της απαγόρευσης να παίρνουν πανό στο γήπεδο, καθώς τζιαι η θεσμοθέτηση του φεστιβάλ της.

Γ) Παρόν πλαίσιο - Δημιουργία Εταιρείας

Μέσα στην καπιταλιστική λογική της εποχής μας, η μπάλα επήρε τζιαι το ποδόσφαιρο. Η αύξηση στες τιμές των εισιτηρίων, τα μέτρα ασφάλειας, η κάρτα φιλάθλου, η ομάδα-εταιρεία, οι διαφημίσεις των εταιρειών πάνω στες φανέλες, τα τηλεοπτικά δικαιώματα, οι μέρες τζιαι ώρες των αγώνων για να αυξάνονται τα λεφτά που τες διαφημίσεις, οι απαγορεύσεις στες μετακινήσεις οπαδών τζιαι της χρήσης πυροτεχνημάτων τζιαι καπνογόνων, οι ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί τζιαι τα κέρδη πάνω που ούλλα είναι τούτα που συνιστούν το «Μοντέρνο Ποδόσφαιρο». Ενάντια σε τούτη την λογική ξεκίνησε το κίνημα «Against Modern Football» το 2008 που τους απογοητευμένους οργανωμένους οπαδούς ομάδων της Πρέμιερ Λιγκ. Ποδόσφαιρο που τα κάτω σημαίνει ότι σκεφτούμαστε το ποδόσφαιρο σαν άθλημα τζιαι όι σαν μια επιχείρηση προορισμένη για το κέρδος [7].

Που τούτη την λαίλαπα του «Μοντέρνου Ποδοσφαίρου» δεν θα μπορούσε να ξεφύγει τζιαι η Ομόνοια. Η κακή διαχείριση που το Διοικητικό Συμβούλιο οδήγησε το ποδοσφαιρικό τμήμα του σωματείου το 2018 στη χειρότερη χρονιά της ιστορίας του αγωνιστικά τζιαι οικονομικά, με χρέη που εσυσσωρεύονταν την τελευταία δεκαετία. Με διαδικασίες εξπρές τα μέλη του σωματείου οδηγήθηκαν σε εκλογική συνέλευση, με το προηγούμενο διοικητικό συμβούλιο να κατεβάζει συνδυασμό-πρόταση για μετατροπή του ποδοσφαιρικού τμήματος του

σωματείου σε εταιρεία, κάμνοντας συμφωνία με συγκεκριμένο επενδυτή, για να σωθεί η Ομόνοια. Που τον αντίποδα εσχηματίστηκε ένας δεύτερος συνδυασμός «που τα κάτω», με άτομα της Θύρας 9, προηγούμενα μέλη του Δ.Σ. που αποχώρησαν τζιαι άλλα μέλη. Τούτος ο συνδυασμός επρότεινε ένα νέο μοντέλο λειτουργίας, το οποίο θα αποφασίζετον με συλλογικές αποφάσεις, μέσα που συνελεύσεις όλων των μελών σε κάποιο μικρό χρονικό διάστημα. Η εκλογική συνέλευση στις 2 Μαΐου έδωσε τη νίκη 15-0 στον «που τα πάνω» συνδυασμό, αφήνοντας μεγάλη μερίδα των μελών του σωματείου να μην έχουν ρόλο τζιαι λόγο (εν τούτα που έχουμε με τες μειοψηφίες τζιαι τη δημοκρατία).

Έτσι λοιπόν εφτάσαμεν ένα βήμα πριν την ιδιωτικοποίηση του μεγαλύτερου λαϊκού σωματείου της κύπρου. Οι οργανωμένοι οπαδοί, τζιαι κυρίως η νέα γενιά, φωνάζουν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, θεωρούν ότι το 2018 η Ομόνοια με την μετατροπή της σε εταιρεία έκλεισε τον κύκλο ζωής της. Στις 29 Μαΐου το νέο Διοικητικό Συμβούλιο εκάλεσεν Καταστατική Συνέλευση μέσα σε ένα πολεμικό κλίμα όπου τα μέλη διαπληκτίζονται με το νέο Δ.Σ. αν χρειάζονται 50%+1 ή 75% των ψήφων για να περάσει η ιδιωτικοποίηση του ποδοσφαιρικού τμήματος. Οι οργανωμένοι οπαδοί εξήγγειλαν ότι θα αποφασίσουν για τα επόμενα βήματα τους μέσα που γενικές συνελεύσεις των μελών τους, χωρίς να κατέβει η γραμματεία στις συνελεύσεις με προειλημμένες αποφάσεις. Έχουν αποφασίσει να έρτουν σε πλήρη ρήξη με το νέο Δ.Σ. καθώς θεωρούν ότι η ιδιωτικοποίηση είναι μια προειλημμένη απόφαση τζιαι δεν θέλουν να συμμετέχουν «στο κουκλοθέατρο που έχουν στήσει». Την ίδια μέρα με την Καταστατική η Θύρα 9 καλεί σε γενική συνέλευση για να παρθούν σημαντικές αποφάσεις.

Μέσα που τούτες τες γενικές συνελεύσεις οι αποφάσεις που μπορούν να παρθούν εν άπειρες, ξεκινώντας που το να συνεχίζουν να στηρίζουν την Ομόνοια Λτδ μέχρι το να δημιουργήσουν ένα νέο σωματείο τζιαι ποδοσφαιρική ομάδα. Πολλές είναι επίσης τζιαι οι προβληματικές, γιατί ένα οπαδικό σύνολο δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς ποδοσφαιρική ομάδα, τζιαι ίσως τζιαι πολλοί που τους οργανωμένους οπαδούς να μην μπορούν να κρατηθούν μακριά που τα γήπεδα όταν ξεκινήσει η επόμενη χρονιά. Το σημαντικότερο όμως μέρος της διαδικασίας είναι ότι όλα τα μέλη του οργανωμένου συνόλου, μέσα που τες γενικές συνελεύσεις, στις οποίες θα θεωρούνται ισότιμα μέλη για να πουν την άποψη τους, να διαφωνήσουν, να

συμφωνήσουν, να λογομαχήσουν τζαι ίσως τζαι συναινετικά να συνδιαμορφώσουν την απόφασή τους, θα έχουν κάμει ένα δημιουργικό βήμα μπροστά. Επειδή εν εύκολο να καταγγέλεις τζαι να συγκρούεσαι με την εξουσία που σε καταπιέζει, το σημαντικό όμως είναι να δημιουργείς παράλληλες δομές, όπως έγινε τζαι με τη διάσπαση της Ομόνοιας το '48, να οικοδομείς τζαινούρκους κόσμους εκτός της καπιταλιστικής λογικής τζαι του μοντέρνου ποδοσφαίρου, τζαι να ζεις το παρόν χωρίς να καρτεράς στο μέλλον να περάσουν 15 χρόνια πέρκει μου την πιάσεις πίσω.

Αναφορές

[1] Ντοκιμαντέρ «Οι κερκίδες της πολιτικής», ΡΙΚ 2014
https://www.youtube.com/watch?v=w1-_9-WHJME

[2] Η πολιτικοποίηση του ποδοσφαίρου στην Κύπρο - η περίπτωση της Θύρας 9, Αυτόνομο σχολείο Συσπείρωσης Ατάκτων, Οκτώβρης 2016
<https://archive.sypsirosiatakton.org/i-politikopiisi-tu-podosfairou-thyra-9.html>

[3] Γ. Αντωνίου, «Η θύρα 9 μεγάλωσε και δεν ελέγχεται», Reporter, 2015 <http://www.reporter.com.cy/politics/article/19046/>

[4] Συλλογή εκλογικών βιβλιαρίων από την Θύρα 9, Ανακοίνωση <http://balla.com.cy/2015/09/30/i-thira-9-topotehteitai-gia-eklogika-bibliaria84/>

[5] 350000 από ΑΚΕΛ για να βοηθήσει την Ομόνοια, Ι. Κακούρη, 2017
<http://goal.philenews.com/podosfero/kypros/a-kategoria/omonia/e350-000-apo-to-akel-gia-na-voithisi-tin-omonia/>

[6] ΘΥΡΑ 9: «Πορεία ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ», 2015
<http://www.kifines.com/news/gate-9/2015/12/thura-9-poreia-ekso-apo-ta-grapheia-tou-akel.6200.html>

[7] Mark Perryman, «Ενάντια στο μοντέρνο ποδόσφαιρο ή για ένα ποδόσφαιρο των από κάτω;» <http://pass-world.gr/enantia-sto-monterno-podosfairou-h-gia-ena-podosfairou-twn-apo-katw/>

Πάνω: "ούτε οι ημικρατικοί, ούτε η συνεργατική, ούτε η ομόνοια να ξεπουληθεί", μπλοκ Θ9 στην πορεία της πρωτομαγιάς

Κάτω: πανό αλληλεγγύης από Ultras Sankt Pauli

Δήλωση αντίρρησης συνείδησης

Γρηγόρης Ιωάννου, Σεπτέμβρης 2017

Δεν προτίθεμαι να συμμετάσχω με κανέναν τρόπο στις όποιες μελλοντικές δραστηριότητες της Εθνικής Φρουράς, καθώς η συνείδησή μου και οι φιλοσοφικές και ηθικές μου πεποιθήσεις δεν μου επιτρέπουν με κανένα τρόπο να συμβάλω σε καμιά τυχόν μελλοντική πολεμική σύγκρουση στην Κύπρο ή οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Ως εκ τούτου δεν τίθεται στη διάθεση της Εθνικής Φρουράς για τους σκοπούς εκπλήρωσης εφεδρικής στρατιωτικής ή εναλλακτικής εφεδρικής στρατιωτικής υπηρεσίας και βάση της κείμενης νομοθεσίας αιτούμαι την αναγνώριση μου ως «αντιρρησία συνείδησης».

Στοιχεία ή/και δικαιολογητικά προς την υποστήριξη της αίτησης

Ολοκλήρωσα 26μηνη στρατιωτική θητεία την περίοδο Ιούλιος 1998 – Σεπτέμβριος 2000. Ακολούθησα μετέβηκα για σπουδές στο Ηνωμένο Βασίλειο. Σπούδασα σύγχρονη διεθνή ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου και είχα την ευκαιρία να μελετήσω σειρά πολεμικών συγκρούσεων, εθνικών, περιφερειακών και παγκοσμίων, που διεξήχθησαν τους τελευταίους δυο αιώνες. Η εντατική αυτή ενασχόληση με τη σύγχρονη ιστορία της ανθρωπότητας υπήρξε καθοριστική για την αντίληψη εκ μέρους μου της καταστροφικότητας των πολέμων για τον άνθρωπο και το περιβάλλον. Επιπλέον, αντιλήφθηκα τις προϋποθέσεις πάνω στις οποίες βασίζεται η στρατολόγηση των πολιτών και η μετατροπή τους σε εργαλεία θανάτου. Συνειδητοποίησα, τέλος, τις ευθύνες που έχει ο κάθε πολίτης κάθε χώρας για την αποτροπή του πολέμου και την οικοδόμηση της ειρήνης.

Από τα τέλη του 2000, παράλληλα με το ξεκίνημα των σπουδών μου, ξεκίνησε και η ενεργή συμμετοχή μου σε διάφορα διεθνή αντιπολεμικά κινήματα, στο κίνημα

επαναπροσέγγισης Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων για την επίτευξη της ειρήνης και της επανένωσης της Κύπρου και αργότερα και στο κίνημα για την αποστρατιωτικοποίηση της Κύπρου. Έχω αρθρογραφήσει δημόσια πολλές φορές τα τελευταία 15 χρόνια ενάντια στον πόλεμο και στους στρατούς γενικά, στη στράτευση και στην Εθνική Φρουρά και έχω συμμετάσχει σε πληθώρα εκδηλώσεων με αίτημα την κατάργηση όλων των κυπριακών στρατιωτικών δυνάμεων και την αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων, όπως γίνεται ξεκάθαρα από τα ενδεικτικά βιογραφικά στοιχεία που παρατίθενται στο τέλος του παρόντος εγγράφου.

Τάσσομαι ενάντια στη χρήση στρατιωτικής βίας γενικά, και ενάντια στη χρήση στρατιωτικής βίας στην Κύπρο ειδικότερα. Έχω δεκάδες στενούς φίλους και συνεργάτες και εκατοντάδες φίλους με τουρκοκυπριακή ή/και τουρκική καταγωγή και σε καμιά περίπτωση δεν προτίθεμαι να πολεμήσω εναντίον τους. Συναναστρέφομαι μαζί τους στην καθημερινότητά μου σε κοινωνικό και επαγγελματικό επίπεδο και μοιραζόμαστε κοινές αξίες, απόψεις και οράματα.

Εκφράζω την αντίθεσή μου στην εθνοτική σύγκρουση που μαίνεται στην Κύπρο από το 1963 και την αντίρρησή μου να μετέχω σε δομές που τη συντηρούν, την αναπαράγουν και την επιτείνουν. Είναι πεποίθησή μου ότι η Εθνική Φρουρά αποτελεί κοινοτικό στρατό των Ελληνοκυπρίων και, όπως και το αντίστοιχο τουρκοκυπριακό ένοπλο σχήμα, υπηρετεί τη συνέχιση της διαίρεσης της χώρας σε εθνοτική βάση. Περαιτέρω, θεωρώ ότι η λειτουργία της Εθνικής Φρουράς παρέχει το δικαίωμα στην Τουρκία να επικαλείται την αναγκαιότητα της παρουσίας του στρατού της στην Κύπρο λόγω του κινδύνου για την ασφάλεια των Τουρκοκυπρίων. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η Κύπρος

να έχει τη θλιβερή πρωτιά ως μια από τις πιο στρατιωτικοποιημένες περιοχές του πλανήτη. Είμαι κάθετα αντίθετος σε οποιαδήποτε συμμετοχή μου στην παράταση της εθνικής αντιπαράθεσης, της διχοτόμησης και της συνέχισης της στρατιωτικοποίησης της χώρας από την οποία κατάγομαι και στην οποία ζω και εργάζομαι.

Η Εθνική Φρουρά, όπως κάθε οργανωμένος στρατός, βασίζεται στην καλλιέργεια της εθνικιστικής ιδεολογίας με όλες τις ρατσιστικές και σοβινιστικές της διαστάσεις, αναπαράγει έμφυλα, σεξιστικά και πατριαρχικά στερεότυπα και αντιλήψεις και προωθεί την εξάπλωση του αυταρχισμού στην κοινωνία. Επιπλέον, η Εθνική Φρουρά απορροφά ένα συγκριτικά τεράστιο ποσοστό του ΑΕΠ, από τα ψηλότερα στον κόσμο, δημόσιο χρήμα που κατασπαταλείται σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς και έξοδα συντήρησης και διατήρησης πολλών χιλιάδων μισθωτών, κληρωτών και έφεδρων στο στρατό, λεφτά τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν παραγωγικά και για σκοπούς κοινωνικής πρόνοιας ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες της κρίσης. Θεωρώ την Εθνική Φρουρά ένα θεσμό που βλάπτει την κυπριακή κοινωνία, την οποία υπηρετώ ως πολίτης και ως επιστήμονας.

Η υπηρεσία στον στρατό είναι εξ ορισμού η εξάσκηση για τον πόλεμο, δηλαδή η συστηματική προετοιμασία για συμμετοχή σε δολοφονίες. Αρνούμαι να συμμετέχω σε οποιαδήποτε προγράμματα εκπαίδευσης και ασκήσεων που στοχεύουν στη μετατροπή των ατόμων σε απάνθρωπες μηχανές που είναι διατεθειμένες να σκοτώσουν ή/και να βοηθήσουν αυτούς που είναι έτοιμοι να σκοτώσουν. Αρνούμαι να συμμετέχω σε οποιοσδήποτε στρατιωτικές παρεμβάσεις δύναται να προκύψουν από συμμαχίες ή/και διακρατικές ή πολυμερείς συμφωνίες της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και αλλού στον κόσμο.

Συνοψίζοντας, για λόγους συνείδησης και ηθικής, ιδεολογικής συνέπειας και φιλοσοφικής πεποίθησης δεν μπορώ να μετέχω σε στρατιωτικές δομές και δεν προτίθεμαι να εκπληρώσω καμιά εφεδρική στρατιωτική υπηρεσία. Δεν προτίθεμαι να πολεμήσω εναντίον κανενός ανθρώπου οποιασδήποτε εθνικής ή εθνικής καταγωγής.

Ολόκληρο το κείμενο της επιστολής – αίτησης, με τα βιογραφικά στοιχεία υποστήριξης στο ιστολόγιο <https://nekatomata.blogspot.com.cy/2018/03/blog-post.html>

Τι είναι η πακετοποίηση και τιτλοποίηση δανείων

Δημήτρης Δημητρίου

Μέλος του Κινήματος Ενάντια στις Εκποιήσεις. Μπορείτε να ενημερώνεστε για τις ανακοινώσεις και δράσεις του Κινήματος από τη σελίδα του kinimaoxiekpiiseis.com

Στην απλή της μορφή είναι η ομαδοποίηση κάποιων ενυπόθηκων δανείων (στεγαστικών ή επαγγελματικών ανάλογα με την περίπτωση). Ακολουθεί είτε η έκδοση τίτλου ή ομολόγου. Τα εισοδήματα που θα λαμβάνουν οι κάτοχοι αυτών των τίτλων (αποδόσεις) εξαρτώνται από την αύξηση της αξίας της υποθηκευμένης περιουσίας ενός συγκεκριμένου πακέτου δανείων (π.χ. ανοδική πορεία στις τιμές των ακινήτων) ή /και από την αποπληρωμή (κεφάλαιο + τόκοι) αυτών των δανείων από τους δανειολήπτες. Σήμερα έχουμε πολλούς και διαφορετικούς τίτλους ομολόγων και τίτλων που βασίζονται πάνω στα ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια και συνδυάζουν διάφορες μορφές αποδόσεων. Στην Κύπρο το νομοσχέδιο για τη πακετοποίηση – τιτλοποίηση βρίσκεται στη βουλή και όπως όλοι

ομολογούν αναμένεται να περάσει από τη πλειοψηφία.

Η αγορά του πακέτου και η έκδοση τίτλων ή ομολόγων γίνεται συνήθως από κυβερνητικούς οργανισμούς, ιδιωτικές τράπεζες επενδύσεων ή από δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς που ιδρύονται αποκλειστικά γι' αυτό το σκοπό (special purpose vehicles). Στη βάση αυτής της φιλοσοφίας δημιουργήθηκαν διάφορες παραλλαγές ή, όπως ονομάζονται στη χρηματιστηριακή ορολογία, «χρηματοοικονομικά εργαλεία», που σκοπό έχουν να πετύχουν τη μεγαλύτερη δυνατή διασπορά κινδύνου και να αυξήσουν παράλληλα τα περιθώρια κερδοσκοπίας. Για παράδειγμα, τα subprimes είναι μια μορφή ομολόγων πολύ ψηλού ρίσκου (η αποπληρωμή

τους γίνεται σταδιακά και αφού ικανοποιηθούν πρώτα οι απαιτήσεις όλων των άλλων πιστωτών). Όσο πιο ψηλό είναι το ρίσκο τόσο πιο ψηλή είναι και η απόδοση. Ακόμα ένα παράδειγμα είναι τα CMO (collateralized mortgage obligation) εκδίδονται από έναν οργανισμό ειδικού σκοπού, ο οποίος κατέχει διάφορα πακέτα από ενυπόθηκα δάνεια. Δημιουργείται σ' αυτή την περίπτωση μια δεξαμενή από διάφορα πακέτα με διαφορετικό είδος αντικρίσματος (π.χ. σπίτια, επαγγελματικές στέγες, εμπορικά κτίρια, τουριστικά καταλύματα κ.λπ.) και διαφορετικό επίπεδο κινδύνου (καλά δάνεια – δάνεια ψηλού κινδύνου κ.λπ.). Από αυτή τη δεξαμενή των δανείων επιλέγονται σύμφωνα με κάποιους ειδικούς κανόνες διάφορα δάνεια για τα όποια εκδίδεται τίτλος. Οι κάτοχοι του τίτλου έχουν απόδοση από το εισόδημα που δημιουργείται από την αποπληρωμή αυτών των δανείων ή την αξία εκποίησης του ενεργητικού-υποθήκης (π.χ. της οικίας). Πολύ σύντομα δημιουργήθηκαν τίτλοι που δεν είχαν άμεση σχέση με τις υποθήκες των δανείων, αλλά βασίζονταν σ' ένα αρχικό τίτλο που μόνον αυτός είχε σχέση με τα ενυπόθηκα δάνεια. Αυτά τα ούτω καλούμενα παράγωγα μπορούσαν να δημιουργήσουν μια ολόκληρη σειρά από τίτλους χωρίς άμεσο αντίκρισμα και όπου το πραγματικό αντίκρισμα (οι υποθήκες των δανείων) κρυβόταν μόνο σ' ένα αρχικό τίτλο. Αυτός ο φαύλος κύκλος ήταν στην ουσία το φυτίλι που άναψε την βόμβα της οικονομικής κρίσης που ξέσπασε στις ΗΠΑ το 2007 αρχικά από την Lehman Bros και που επεκτάθηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο εξαιτίας της μεγάλης διασποράς αυτών των τίτλων.

Αυτό που πραγματικά συνέβηκε δεν ήταν μια στιγμιαία αστοχία κάποιων χρηματοοικονομικών οργανισμών αλλά μια πορεία του καπιταλιστικού συστήματος που ξεκίνησε από τη δεκαετία του 80. Απλά τα διάφορα «χρηματοοικονομικά εργαλεία», όπως παρουσιάστηκαν πιο πάνω, επέτειναν την εξάπλωση της κρίσης σε παγκόσμιο επίπεδο.

Τα συνθετικά στοιχεία της κρίσης

1. Είχαμε από το 1980 και μετά μια στροφή του τρόπου διάθεσης των κερδών. Αυξήθηκε το μερίδιο των κερδών που πήγαινε στην κατανάλωση σε είδη πολυτελείας (ακριβά αυτοκίνητα, σπίτια, γιότ, τζετ κ.λπ.). Αυξήθηκε, επίσης, το μερίδιο από τα κέρδη που διοχετευόταν στα διάφορα κερδοσκοπικά ταμεία (στο χρηματιστήριο δηλαδή) με τις επενδυτικές τράπεζες να

παίζουν τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Αναπόφευκτα το μερίδιο που διοχετευόταν στην πραγματική οικονομία, π.χ. επενδύσεις σε μηχανήματα, εξοπλισμό, τεχνολογία, μειώθηκε δραστικά.

2. Οι πραγματικοί μισθοί των εργαζομένων μειώθηκαν αισθητά σαν αποτέλεσμα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που ακολούθησαν Ρέιγκαν και Θάτσερ και της ήττας των συντεχνιών σε μια σειρά από εργατικές μάχες (ανθρακωρύχοι στη Μ. Βρετανία, απεργίες ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας στις ΗΠΑ με τον Ρέιγκαν να τους απολύει όλους).

3. Οι τράπεζες είχαν μεγάλα αποθέματα ρευστού, μιας και τα κέρδη δεν επενδύονταν στην πραγματική οικονομία αλλά διοχετεύονταν σε κερδοσκοπικούς, μη παραγωγικούς τομείς με τον χρηματοοικονομικό τομέα να αυξάνεται με πολύ ψηλούς ρυθμούς. Την υπερβάλλουσα ρευστότητα ενίσχυσε και η Κίνα, όπου πολύ μεγάλα ποσά ελλιμενίζονταν σε αμερικανικές τράπεζες.

4. Ο εύκολος δανεισμός ήταν για τις τράπεζες ένας τρόπος να αξιοποιήσουν τα ρευστά διαθέσιμα που είχαν. Η εργατική τάξη ενθαρρύνθηκε («σκέψου το, μπορείς») να κάνει δάνεια για την απόκτηση οικίας πολλές φορές 2 και 3 φορές μέσα σε μια πενταετία αγορά –πώληση σε πιο ψηλές τιμές – και επανάληψη του κύκλου.

5. Εν τω μεταξύ οι διάφορες τράπεζες τιτλοποιούσαν συνεχώς πακέτα από αυτά τα ενυπόθηκα δάνεια εκδίδοντας παράλληλα και δεκάδες άλλα συναφή παράγωγα. Στο τέλος όλες οι τράπεζες ανά το παγκόσμιο κατείχαν λίγο ή πολύ τίτλους που βασίζονταν πάνω στις αποδόσεις αυτών των δανείων.

6. Αφού οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές είχαν καθηλώσει τους μισθούς και αφού οι τιμές στην οικοδομική βιομηχανία έφτασαν στα ύψη λόγω υπερβάλλουσας ζήτησης, άρχισε σιγά - σιγά μια μεγάλη μερίδα εργαζομένων να μην μπορεί να αποπληρώνει τα χρέη της. Η μεγάλη φούσκα των ακινήτων άρχισε να ξεφουσκώνει.

7. Οι πρώτοι τίτλοι που κατέρρευσαν ήταν τα subprimes (τίτλοι ψηλού ρίσκου-απόδοσης). Στη συνέχεια και όπως ήταν φυσικό, άρχισαν να καταρρέουν και οι υπόλοιποι τίτλοι, με αποτέλεσμα όλες οι μεγάλες τράπεζες να κατέχουν χαρτιά με μηδενική αξία. Τεράστιες οι ζημιές.

8. Οι τράπεζες δεν είχαν πλέον την ευχέρεια να δανειοδοτούν χώρες αυξημένου ρίσκου, όπως η Ελλάδα, η Ιταλία, η Ισπανία κ.λπ. Στην προσπάθειά τους αυτές οι χώρες να βρουν νέα δάνεια για να αποπληρώσουν παλαιότερες υποχρεώσεις, κατέφυγαν σε ευρωπαϊκούς μηχανισμούς στήριξης και στη συνομολόγηση μνημονίων.

9. Βασική φιλοσοφία των δανειστών (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Ε.Ε.) βασιζόταν πάνω σε νεοφιλελεύθερες πολιτικές με έμφαση στη δραστική μείωση των κοινωνικών παροχών και κουτσούρεμα των μεροκάματων. Μ' αυτό τον τρόπο υπολόγιζαν ότι θα πετύχαιναν εσωτερική υποτίμηση (μείωση τιμών) που θα αύξανε τις εξαγωγές και την κερδοφορία και με αυτό τον τρόπο θα ξεπερνούσαν η κρίση. Φυσικά αυτό το σενάριο δεν επαληθεύτηκε ποτέ. Το μόνο που είδαμε ήταν μείωση των μισθών, αύξηση των κερδών και μεγέθυνση των ανισοτήτων, που στην ουσία εμποδίζουν την αειφόρα ανάπτυξη της οικονομίας.

10. Ενώ στην Κύπρο δεν είχαμε αξιολογες επενδύσεις σε τοξικούς τίτλους, οι τράπεζες ακολούθησαν τις ίδιες συνταγές όσον αφορά τα στεγαστικά δάνεια με τις ίδιες ασφαλώς συνέπειες. Η παγκόσμια οικονομική κρίση, η υπερβολική τους έκθεση στα ελληνικά ομόλογα, οι αλόγιστες επεκτάσεις στο εξωτερικό καθώς και γενικότερα η κακοδιαχείριση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στις τράπεζες έφεραν την οικονομική καταστροφή στον τόπο.

Ανακεφαλαίωση

Η πακετοποίηση και τιτλοποίηση δανείων είναι μέρος ενός μεγαλύτερου παιχνιδιού διοχέτευσης κερδών σε κερδοσκοπικά ταμεία για την αποκόμιση γρήγορων και ψηλών αποδόσεων. Προσομοιάζει με την γκάμα των παιχνιδιών που προσφέρει ένα καζίνο.

Η τιτλοποίηση στην πατρίδα μας δεν θα αποτελέσει εξαίρεση στον κανόνα. Θα συμβάλει αργά ή γρήγορα σε νέες φούσκες, που το σπάσιμό τους θα συμπαρασύρει ολόκληρη την κοινωνία με τα μεγάλα θύματα και πάλι την εργατική τάξη. Ο νεοφιλελευθερισμός αναπαράγει τις ίδιες συνταγές μέσα σε μίαν απέλπιδα προσπάθεια να διασώσει ένα σύστημα που δεν έχει να προσφέρει τίποτα πλέον στην κοινωνία εκτός από τη συσσώρευση πλούτου και δύναμης σε μια χούφτα ανθρώπων.

ΔΡΑΣΕΙΣ & ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

Going for the revolutionary 8th of March!

Going for the revolutionary 8th of March!

On this 8th of March, Beyond Europe takes an antiauthoritarian, anti-capitalist and anti-nationalist stance in the feminist struggles. This means that we are moving beyond traditional borders and radicalizing hegemonic narratives. The traditional approaches that link patriarchy either only to the state or capitalism need to be overridden so that they can be considered antiauthoritarian.

By drawing attention to the facts that patriarchy is the oldest system of oppression but also has the ability to move beyond borders and norms, we call upon its authoritarian structure.

Let's fight authority on all its levels: from the local to

the transnational. Join us in solidarity by supporting your local groups which strive for feminist demands.

We, as Beyond Europe, gathered today outside the Archbishop's Palace in solidarity of feminist struggles. Particularly, we aim to support the demands for reproductive justice in Cyprus, since abortion is still illegal. There are currently initiatives for decriminalizing abortion in the law and Church of Cyprus is one of the forces who are actively against abortion as well as other political and wider eco-social struggles.

MY BODY – MY CHOICE! OUR RIOT – OUR VOICE!

Beyond Europe, 5th of March

Αλληλεγγύη στην Libertatia, Τσακίζουμε τον Φασισμό

Στην Ελλάδα, με αφορμή τις διαπραγματεύσεις που ξεκίνησαν για το Μακεδονικό, εθνικιστικές/φασιστικές ομάδες βρήκαν ξανά την ευκαιρία να συσπειρωθούν και να σπείρουν την μισαλλοδοξία τους στην ελληνική κοινωνία, έχοντας και αυτή τη φορά βοήθεια από την πλειοψηφία των συστημικών ΜΜΕ. Την Κυριακή 21 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε από τους πιο πάνω

κύκλους στην Θεσσαλονίκη μεγάλο συλλαλητήριο με στόχο την αποτροπή κάποιας τυχόν συμφωνίας για το θέμα του ονόματος. Το εθνικιστικό συλλαλητήριο, πέραν της απόπειρας αναβίωσης των ακραίων εθνικιστικών εξάρσεων της δεκαετίας του 90, λειτούργησε ως κάλυψη σε ομάδες για να επιτεθούν σε νησίδες ελευθερίας της πόλης, όπως η κατάληψη Libertatia και ο ελεύθερος κοινωνικός χώρος Σχολείο,

καταφέροντας μάλιστα να κάψουν ολοκληρωτικά το κτίριο της κατάληψης. Και σε αυτή την περίπτωση φάνηκε ότι ο εσωτερικός εχθρός που με τόσο πάθος αναζητούν οι κύκλοι του εθνικισμού δεν είναι άλλος από τον ταξικό αντίπαλο των ελίτ, είναι οι δυνάμεις που μάχονται για κοινωνική δικαιοσύνη και ελευθερία.

Καθώς ξεθωριάζει το όνειρο της προσδοκώμενης οικονομικής ανάπτυξης η οποία θα έφερνε την ευημερία στους λαούς, και τα κράτη των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου βλέπουν τα σχέδια τους για περιφερειακή οικονομική κυριαρχία να καταρρέουν, αρχίζει να φαίνεται ξεκάθαρα και το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλισμού, αυτό της στυγνής εκμετάλλευσης των ανθρώπων και της φύσης προς όφελος μίας ελίτ. Σε αυτό το κοινωνικό περιβάλλον και καθώς ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι αυξάνουν τις αντιστάσεις τους απέναντι στην κυριαρχία και αμφισβητούν έμπρακτα την ηγεμονία του οικονομισμού, οι άρχουσες τάξεις καταφεύγουν στο αποτελεσματικότερο εργαλείο που τους ανέδειξε και ισχυροποίησε τους τελευταίους αιώνες, τον εθνικισμό. Έτσι, δημιουργείται ένα κλίμα έντασης στην περιοχή, είτε μέσω στρατιωτικής επίδειξης ισχύος είτε μέσω δηλώσεων, το οποίο έχει ως κύριο στόχο την ενθάρρυνση του εγχώριου εθνικισμού. Άλλωστε, το σημαντικότερο χαρακτηριστικό του εθνικισμού είναι ότι αναπαράγεται τροφοδοτώντας τον εθνικισμό του «αντιπάλου».

Στη δική μας βραχονησίδα, όπου βιώνουμε τα αποτελέσματα των εθνικισμών καθημερινά, η πρόσφατη μεγέθυνση του εθνικισμού εκδηλώνεται μέσα από την εδραίωση των φασιστών του ΕΛΑΜ στη δημόσια σφαίρα, οι οποίοι έμμεσα και άμεσα υποστηρίζονται από την Εκκλησία της Κύπρου. Ακολουθώντας το παράδειγμα της «Μητέρας Πατρίδας», οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές διοργάνωσαν –υπό τον μανδύα οπαδών- εκδήλωση για την ελληνικότητα της Μακεδονίας συνδέοντάς την με την “ελληνικότητα της Κύπρου”. Οι τυχοδιωκτισμοί της ε/κ αστικής τάξης για (προεκλογική) εξόρυξη υδρογονανθράκων και οι επιδιώξεις του τουρκικού κράτους να λειτουργεί ως νταβατζής στην περιοχή, με τις επακόλουθες εντάσεις, έχουν οδηγήσει στο να εμφανίζεται και ανοιχτά η διχοτόμηση σαν ενδεχόμενο λύσης, εξυπηρετώντας τις επιδιώξεις των εθνικιστών είτε αυτές είναι φανερές (για τους τ/κ) είτε κρυφές (για τους ε/κ). Στην αντίπερα πλευρά του συρματοπλέγματος, πριν από λίγο καιρό εθνικιστές επιτέθηκαν στα γραφεία της εφημερίδας Afrika και σε

συνδυασμό με την επίθεση κατά της Τουρκοκύπριας βουλευτή Doğuş Derya προκάλεσαν τις αντιδράσεις των Τουρκοκυπρίων, που κατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους υπό καταρακτώδη βροχή για να διαδηλώσουν ενάντια στον φασισμό.

Για τους λαούς των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου, των οποίων η πρόσφατη ιστορία έχει διαμορφωθεί από τους συγκρουόμενους εθνικισμούς και τα δεινά που αυτοί έχουν επιφέρει, οι τελευταίοι εθνικιστικοί παροξυσμοί δεν πρέπει να μείνουν αναπάντητοι και δεν πρέπει να αφεθούν να δηλητηριάσουν για ακόμα μία φορά την περιοχή. Σε αυτό το πλαίσιο, η διεθνιστική αντιφασιστική πορεία στην Θεσσαλονίκη στις 10 Μαρτίου είναι πολύ σημαντική για την ανάδειξη της αλληλεγγύης των λαών.

Και εδώ στην Κύπρο όμως δεν πρέπει να παρακολουθούμε τις εξελίξεις παθητικά. Τώρα που οι εθνικισμοί οξύνονται είναι που πρέπει να βρεθούμε ξανά στους δρόμους με όλες τις δυνάμεις που αγωνίζονται για επανένωση. Για εμάς εδώ είναι ξεκάθαρο ότι ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό είναι και αγώνας για την επανένωση της Κύπρου, όπως και το αντίθετο, ο αγώνας για επανένωση είναι αγώνας ενάντια στον εθνικισμό.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA ΤΣΑΚΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ/ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΑΠΟ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ

Συσπείρωση Ατάκτων, 9 Μαρτίου 2018

Όταν κάποια άτομα εν πιο άξια να προστατευτούν ή

Τες τελευταίες μέρες εγίναμε μάρτυρες μιας υπόθεσης που είδε τα φώτα της δημοσιότητας πολλά αργά. Μιαν υπόθεση σεξουαλικής κακοποίησης ενός κοριτσιού, σήμερα 29 ετών, που τον ιερωμένο ανάδοχο γονιό της, το οποίο πριν που λίες μέρες επέθανε κάτω που άγνωστα αίτια. Ξέρουμε καλά ότι τέθοικες περιπτώσεις υπάρχουν, αλλά τζείνο που λείπει που την δημόσια σφαίρα εν η συζήτηση που αφορά στο πώς το σώμα ενός κοριτσιού ή μιας νεαρής γυναίκας μπαίνει σε μια διαλεκτική όπου στο τέλος της ιστορίας αμφισβητείται η αξία της ίδιας της της ύπαρξης. Είναι, λοιπόν, κάποια άτομα πιο άξια να προστατευτούν ή ακόμα τζιαι να υπάρχουν που άλλα στην κυπριακή κοινωνία;

Μια πτυχή τούτης της υπόθεσης αφορά τον ρόλο τζιαι τη στάση της ηγεσίας της εκκλησίας, που βέβαια εν προκαλούν έκπληξη. Η εκκλησιαστική ηγεσία -όπως εσυνέβηκε τζιαι σε άλλες περιπτώσεις παιδοφιλίας από ιερωμένους που είδαν την δημοσιότητα στο παρελθόν στην Κύπρο, αλλά τζιαι όπως είδαμε να συμβαίνει τζιαι σε άλλες χώρες (π.χ με την καθολική εκκλησία)- επιχείρησε, τούτα ούλλα τα χρόνια που την «απασχόλησε» η υπόθεση αλλά τζιαι τωρά, να διατηρήσει την τάξη πραγμάτων, για να συνεχίζει ο ιερέας ναν ο φορέας της αλήθκειας, ακόμα τζιαι όταν τούτος λειτουργεί εις βάρος της ψυχικής τζιαι σωματικής υπόστασης των παιδιών. Τότε, η Ιερά Σύνοδος αθώωσε τον ιερέα -θύτη τζιαι επανέφερε τον στα ιερατικά του καθήκοντα. Μάλιστα, όπως παρακολουθούμε στο βίντεο που κυκλοφορεί στο διαδίκτυο, ο θύτης ιερωμένος, αμέσως μετά την αποφυλάκισή του, απευθύνθηκε στην θεία εξουσία για να τον στηρίξει, τζιαι ένας που τους επί γης αντιπροσώπους της επαρείχεν του δημόσια στήριξη. Σήμερα, όταν ανακινήθηκε το θέμα μετά τον θάνατο της Έλενας, παρακολουθούμε την αλληλοεπίρριψη ευθυνών μεταξύ αρχιεπισκόπου και μητροπολίτη Ταμασού συνεχίζοντας στην ουσία την προσπάθεια συγκάλυψης των ευθυνών τους.

Μια άλλη πτυχή, τζιαι τζείνη που μας αφορά παραπάνω, εν η τοπική κοινότητα τζιαι τα σεξιστικά αντανεκλαστικά της. Αφορμολοημένη που αντιλήψεις περί ηθικής τζιαι γυναικειάς σεξουαλικότητας, μέρος της τοπικής κοινότητας καταδικάζει την κακοποιημένη γυναίκα τζιαι μετά τον θάνατο της, αρνούμενη ακόμα τζιαι την καταδίκη του ιερέα. Στην ρητορική που βλέπει την δημοσιότητα η τοπική στήριξη στον ιερωμένο

αναφέρεται σε ανάρμοστη σεξουαλική συμπεριφορά της νεαρής γυναίκας, για να στηρίξει το στήσιμο μιας υπόθεσης ότι τάχα η όλη δικαστική διαδικασία ήταν μια σκευωρία τζιαι ότι ένα δεκάχρονο κορίτσι τζιαι αργότερα μια νεαρή γυναίκα, που υποβλήθηκε σε επίπονες δικαστικές διαδικασίες, είσιεν ως κίνητρο τον διασυρμό ενός «άγιου» ανθρώπου. Μια ρητορική που εν αρκετά κοινή σε τέθοικες περιπτώσεις που την πλευρά του θύτη, πλην όμως βρίσκει στήριξη στο εύφορο έδαφος του εγκληματικού μισογυνισμού της κοινότητας, απόρροια τζιαι της πατριαρχίας που χαρακτηρίζει ευρύτερα την κυπριακή κοινωνία. Η σεξουαλικότητα της νεαρής κοπέλας χρησιμοποιείται όι μόνο ως δικαιολογία για τον εξευτελισμό της, αλλά τζιαι σαν μια ένδειξη ότι, επειδή εν λερωμένη, εν μια ζωή που εν αξίζει σημασίας ίσως ακόμα τζιαι ύπαρξης γενικότερα. Η μικρή κοινωνία ενός χωρκού της Κύπρου ξερνά εγκληματικό σεξισμό που δημιουργεί τες προϋποθέσεις όι μόνο της συγκεκριμένης κακοποίησης, αλλά τζιαι άλλων μεταγενέστερων κακοποιήσεων τζιαι θυματοποίησης.

να υπάρχουν που άλλα στην κυπριακή κοινωνία....

Ταυτόχρονα, τζέινο που πρέπει να μας απασχολήσει πιο πολλά που την εκκλησιά, εν η εγκληματική στάση του κράτους τζιαι των θεσμών του. Το αίμα της νεαρής κοπέλας έλουσε τζιαι τα σιέρκα του κράτους. Αν τζιαι έξερε, ταυτιζόμενο με την εκκλησία τζιαι την κοινότητα, υποκινούμενο που την πατριαρχία τζιαι τον μισογυνισμό τζιαι εγκλωβισμένο μέσα στην αδιέξοδη εξάρτηση του που την εκκλησιά, αμέλησε την προστασία της τζιαι εκαθόρισε με την αδιάφορη αδράνεια του τες προϋποθέσεις για τον θάνατο της. Το κράτος τζιαι οι υπηρεσίες του, που ετοποθετήσαν τούτην την κοπέλα όταν ήταν παιδί σε ανάδοχη οικογένεια λόγω ακατάλληλων συνθηκών στην βιολογική της οικογένεια, αντιμετώπισαν την σαν μιας άλλης κατηγορίας άνθρωπο. Εάν ένα παιδί 10 χρονών που κακοποιήθηκε αγνοείται με τούντον τρόπο που τες υπηρεσίες ευημερίας, αντιλαμβανόμαστε (όπως πολύ πιθανό τζιαι η ίδια η κοπέλα) ότι για το κράτος η ζωή της εν λιότερο αξιοβίωτη. Στην συνέχεια, όταν ήταν πλέον ενήλικας τζιαι αποφάσισε να προχωρήσει σε καταγγελία, όσο τζιαι να κατάφερε να στοιχειοθετήσει την ποινική υπόθεση, ένα μεγάλο μέρος της κοινότητας εστράφηκε εναντίον της, θυματοποιώντας την ξανά. Τότε οι υπηρεσίες του κράτους ήταν πάλε απύσες για να την προστατέψουν τζιαι να την στηρίξουν, όπως

τζιαι πιο μετά, όταν πλέον είσιεν περάσει που πολλές διαδικασίες ανακρίσεων τζιαι επανεξετάσεων στο δικαστήριο για να καταδικαστεί ο θύτης, τζιαι η εκκλησία αθώωσεν τον τζιαι τζέινοσ επέστρεψε στα ιερά του καθήκοντα.

Η κοινωνία μας ένεν μόνο μια βαθκιά πατριαρχική κοινωνία, αλλά ταυτόχρονα μια κοινωνία όπου κυριαρχεί η σχέση εξουσίας εκκλησίας τζιαι κράτους πάνω στις ζωές μας. Τούτη η σχέση εκφράστηκε στη ζωή της Έλενας σαν ένας επαναλαμβανόμενος βιασμός. Χρειάζεται να δοθούν αγώνες για να ανατραπεί τούτη η καταπιεστική για μας συνθήκη. Χρειάζεται να δοθούν αγώνες για να διεκδικήσουμε τζιαι να κερδίσουμε χώρο, για να ακούεται ο λόγος τζιαι η φωνή των γυναικών που βιώνουν βία. Έν ανεχόμαστε μια κοινωνία τζιαι ένα κράτος που υπερασπίζεται τους βιαστές, την πατριαρχία, τον μισογυνισμό τζιαι εγκληματεί εις βάρος των γυναικών, λες τζιαι τα σώματα, οι ζωές τζιαι οι φωνές τους μετρούν λιότερο. Οι ευθύνες ούλλων εν εγκληματικές. Έν θέλουμε άλλα τέθοκια περιστατικά ξανά. Κανεί πκιον.

Συσπείρωση Ατάκτων, 31/3/2018

Παρέμβαση την ώρα της λειτουργίας της Μεγάλης Παρασκευής (6/4) έξω από την εκκλησία της Παλλουριώτισσας, όπου παρευρέθηκε ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, με αφορμή τον θάνατο της Έλενας Φραντζή.

Η εκκλησιά σας, σκοτώνει: παρέμβαση ενάντια στην ανοχή της σεξουαλικής κακοποίησης που την Εκκλησιά

Πηγή: kontrasusta.org

Η συγκεκριμένη παρέμβαση ήταν μια αντίδραση όχι μόνο για τον θάνατο της Έλενας Φραντζή, αλλά τζιαι στα όσα αναδεικνύει το συμβάν. Το πώς δηλαδή ο θεσμός της εκκλησίας τζιαι η κυριαρχία του στες ζωές μας, αλλά τζιαι ο έντονα πατριαρχικός χαρακτήρας της κοινωνίας που ζούμε, μπορούν να επηρεάσουν ζωές (κάποιοι πιο πολλά που άλλες). Προφανώς η έννοια της ελευθερίας έννεν καθολική, ούτε αφορά ούλλες τζιαι ούλλους στον ίδιο βαθμό. Μάλλον εν απόλυτα διαμεσολαβημένη που εξουσιαστικές δομές, όπως εφάνηκε τζιαι που τη συστημική δολοφονία της Φραντζή, η οποία απλώς εδιεκδίκησε το δικαίωμα στην ελευθερία του λόγου που τελικά της αρνήθηκε, ή μάλλον απαγορεύτηκε.

Φυσικά έννεν τυχαία η επιλογή του συγκεκριμένου μνημείου. Το μνημείο τούτο εν αντιπροσωπευτικό του φαντασιακού που εδόμησε ολόκληρη την αφήγηση της σύγχρονης ιστορίας της Κύπρου. Εν ένα μνημείο που απεικονίζει τον αντιαποικιακό αγώνα της ΕΟΚΑ, ο οποίος όμως υπήρξε βαθιά εθνικιστικός. Για την ΕΟΚΑ ελευθερία δεν εσήμαινε ανεξαρτησία της Κύπρου, αλλά ένωση της με την Ελλάδα. Ηγετικό ρόλο στον αγώνα τούτο διαδραμάτισε η Εκκλησία, η οποία

εσυνέχισεν να διατηρεί τον ηγεμονικό της ρόλο στην πολιτική, οικονομική τζιαι κοινωνική ζωή του τόπου ακόμα τζιαι μετά την ίδρυση του δικοινοτικού κράτους το 1960. Τούτη η διαχρονική επιρροή της εκκλησίας έσει καταστήσει την Κυπριακή Δημοκρατία περίπου αιχμάλωτην της τζιαι ήταν, κατά τη δική μας αντίληψη, ένας από τους κύριους παράγοντες που οδήγησαν στη μη απόδοση δικαιοσύνης που τους θεσμούς του κράτους, καθώς τζιαι πιθανόν στην παραμέληση της Έλενας που τες υπηρεσίες. Η θέση εξάλλου του μνημείου απέναντι που την Αρχιεπισκοπή δίνει ένα μήνυμα απευθείας στην ηγεσία της Εκκλησίας της Κύπρου όσον αφορά τις ευθύνες της για τον θάνατο της Έλενας.

Μια παρέμβαση σε ένα τέτοιο μνημείο, λοιπόν, εν απόλυτα συνυφασμένη με την αποδόμηση μύθων γυρώ που το υποτιθέμενο καταφύγιο που σου προσφέρει είτε η θρησκεία είτε το κοινωνικό κράτος. Χρειάζεται να προκαλέσουμε τις σχέσεις εξουσίας που οδήγησαν στον θάνατο της Έλενας τζιαι να αποδομήσουμε την «ιερότητά» τους, για να μπορέσουμε να καταλήξουμε σε θεσμούς που εννά προστατεύουν την κάθε Έλενα στο μέλλον.

Αντιπολεμική διαδήλωση στο Ακρωτήριο

Την Κυριακή 22 Απριλίου, η ώρα 16:00 στις βάσεις Ακρωτηρίου, διαδηλώσαμε ενάντια στην έξαρση των πολέμων στην ευρύτερη περιοχή.

ΠΟΛΕΜΟΙ που άλλο στόχο δεν έχουν παρά την αναδιανομή των ζωνών επιρροής των μεγάλων δυνάμεων εις βάρος και με σφαγή των λαών.

ΠΟΛΕΜΟΙ που ανακόπτουν κάθε προσπάθεια εκδημοκρατισμού.

ΠΟΛΕΜΟΙ στους οποίους εναντιωνόμαστε.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΟΧΙ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΜΑΣ

Αντιπολεμική Πρωτοβουλία

Πέρα απ' την κυρίαρχη ιδεολογία του οικονομισμού και της ανάπτυξης

Στις 15 Απριλίου συμμετέχουμε στην πορεία και συναυλία διαμαρτυρίας που διοργανώνεται από την Κίνηση Save Akamas / Save Cyprus για την προάσπιση της κοινής φυσικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Οι τελευταίες υποθέσεις υποβάθμισης του περιβάλλοντος και αλλοίωσης του τοπίου στις Θαλασσινές Σπηλιές της Πέγειας και στο Κάβο Γκρέκο αποτελούν απλά την αφορμή γι' αυτήν τη διαμαρτυρία. Για εμάς, αυτές οι υποθέσεις αποτελούν τα πιο πρόσφατα παραδείγματα μίας συστηματικής πολιτικής καταστροφής του περιβάλλοντος και οικειοποίησης των οικολογικών μας κοινών.

Η εμπειρία των τελευταίων χρόνων δείχνει ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά απλών «παραλείψεων» των αρμόδιων τμημάτων και υπηρεσιών (Περιβάλλοντος, Δασών, Αλιείας και Θαλάσσιων Ερευνών, Θήρας και Πανίδας, Πολεοδομίας και Οικήσεως, Επαρχιακών Διοικήσεων, Δημοτικών και Κοινοτικών Συμβουλίων, κτλ.). Ούτε πρόκειται για μερικά «παραθυράκια» που εκμεταλλεύονται οι μεγάλες εταιρίες ανάπτυξης γης και

οι ντιβέλοπερς. Αντίθετα, πρόκειται για μία πολύ συγκεκριμένη και μεθοδευμένη πολιτική, μέσω της οποίας οποιοδήποτε νόμοι ή κανονισμοί που αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος και που δυνητικά στέκονται εμπόδιο στους κυβερνητικούς και επιχειρηματικούς σχεδιασμούς «ανάπτυξης» αγνοούνται. Όταν ο ίδιος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας αναφερόταν σε «αξιοποίηση των περιοχών Natura 2000» στις προγραμματικές του δηλώσεις στην Βουλή των Αντιπροσώπων καθιστούσε σαφείς τις προθέσεις της άρχουσας τάξης για το τι θα ακολουθήσει. Μπορεί οι τελευταίες υποθέσεις να αποτελούσαν εξόφθαλμες παραβιάσεις ακόμα και των δικών τους νόμων, μάλλον λόγω της αλαζονείας που συνεπάγεται η διατήρηση της εξουσίας αμέσως μετά την επανεκλογή τους. Ωστόσο, όπως έχουμε δει τα τελευταία χρόνια, υφίσταται μια συνεχής και συστηματική προσπάθεια αποδυνάμωσης και «χαλάρωσης» ακόμα και των πιο βασικών νομοθεσιών και οδηγιών προστασίας της φύσης και της άγριας ζωής. Αναμένουμε να συνεχιστεί η πολιτική που οδηγεί στην υποβάθμιση του περιβάλλοντος, τον κατακερματισμό του τοπίου και την καταστροφή της

Για εμάς, η αντιπαράθεση αυτή δεν πρέπει να γίνεται μόνο σε νομικοτεχνικό επίπεδο, αλλά προπάντων σε ιδεολογικό. Για εμάς, δεν πρόκειται απλά και μόνο για απληστία εκ μέρους κάποιων εχόντων και προνομιούχων, αλλά για αναπόσπαστο κομμάτι της ίδιας της λειτουργίας του συστήματος. Το ιδεολόγημα της «αένας ανάπτυξης» και της συσσώρευσης πλούτου από την άρχουσα τάξη είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του καπιταλιστικού συστήματος. Άλλωστε, ως ανάπτυξη νοείται ουσιαστικά η αύξηση των κερδών (της άρχουσας τάξης φυσικά) και σε αυτό το πλαίσιο οποιαδήποτε ενέργεια αυξάνει τα κέρδη τους θεωρείται θετική και επιθυμητή. Στη βάση της οικονομιστικής λογικής, λοιπόν, η καταστροφή ενός δάσους θεωρείται «ανάπτυξη», καθώς θα χρειαστούν μηχανήματα και μισθωτοί για να κόψουν και να μεταφέρουν τα δέντρα, ενώ τα οικόπεδα που θα δημιουργηθούν θα επιφέρουν κέρδη στους εργολάβους που θα πουλήσουν επαύλειες στους έχοντες (πλέον με αντάλλαγμα την παραχώρηση της κυπριακής υπηκοότητας σε «στρατηγικούς επενδυτές», την ίδια ώρα που οικογένειες απάτριδων και προσφύγων αγωνίζονται να επιβιώσουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης που καλούνται «κέντρα

φιλοξενίας», χωρίς να έχουν καν πρόσβαση σε στοιχειώδεις υπηρεσίες πρόνοιας, υγείας και παιδείας). Η διαδικασία αυτή επιφέρει τεράστια κέρδη στις ελίτ και μερικά ψίχουλα στους μισθωτούς. Αντιθέτως, η διατήρηση του δάσους στην φυσική του κατάσταση, ασχέτως εάν αποτελεί πηγή ζωής για ολόκληρη την κοινωνία και βιώσιμο για απειλούμενα είδη άγριας ζωής, δεν συνεισφέρει καθόλου στην ανάπτυξη μιας και δεν επιφέρει μετρήσιμα κέρδη. Αντίστοιχη αντιμετώπιση υπάρχει και εκ μέρους της πολιτικής ηγεσίας, η οποία μετατρέπει το δημόσιο (δηλαδή κάτι που ανήκει σε όλες και όλους μας και συνεπώς είναι υποχρέωση όλων μας να το διαφυλάξουμε) σε κρατικό (δηλαδή κάτι που ανήκει στο κράτος –μία αόριστη έννοια– και κατ’ επέκταση αντιμετωπίζεται σαν κτήμα των εξουσιαστών που θεωρούνται οι διαχειριστές του στο πλαίσιο του κυρίαρχου φαντασιακού της ανάπτυξης).

Μέσα από το πρίσμα του οικονομισμού και της ανάπτυξης που ευαγγελίζονται οι θιασώτες του, οι παράκτιες περιοχές αντιμετωπίζονται σαν ξενοδοχεία που δεν κτίστηκαν ακόμη, οι παραλίες σαν διαφεύγοντα κέρδη από ενοικιαζόμενα κρεβατάκια και μπαράκια, τα δάση σαν δυνητικοί κήποι επαύλεων και μελλοντικές εκτάσεις γηπέδων γκολφ, ενώ οι δημόσιοι χώροι στην πόλη σαν πάρκινγκ αυτοκινήτων και τραπεζάκια καφεστιάτοριων. Σ’ έναν πεπερασμένο κόσμο, όμως, ο στόχος της αέναης ανάπτυξης και η συσσώρευση αγαθών στα χέρια των λίγων πραγματώνεται μόνο όταν γίνεται εις βάρος όλων των υπόλοιπων μελών της κοινωνίας και μέσω της καταστροφής του περιβάλλοντος και της υπαρπαγής των φυσικών πόρων. Συνεπώς, η αποτελεσματική προάσπιση του περιβάλλοντος δεν μπορεί να επιτευχθεί εάν δεν αμφισβητηθεί η ίδια η λογική της ανάπτυξης και αν δεν αντιπαχθούμε στις κοινωνικές

ανισότητες που επιφέρει ο καπιταλισμός. Πόσο άραγε επιθυμητή είναι η δημιουργία πολυτελών ξενοδοχείων με δωμάτια να κοστίζουν την ημέρα όσο ο μηνιαίος μισθός της υπαλλήλου που το καθαρίζει; Πόσο επωφελής για τον τόπο μας είναι η δημιουργία γηπέδων γκολφ για την αναψυχή των λίγων τη στιγμή που το νερό που απαιτείται για την συντήρηση του τεχνητού γκαζόν γίνεται εις βάρος των διαθέσιμων υδάτινων πόρων που προορίζονται για την ύδρευση κοινοτήτων και άρδευση καλλιεργειών, δηλαδή για την επιβίωση όλων μας;

Πρέπει να ξεφύγουμε από την ψευδαίσθηση ότι η ευημερία είναι συνυφασμένη με την κατανάλωση. Πρέπει να δημιουργήσουμε εναλλακτικές δομές κοινωνικής οργάνωσης, μέσω των οποίων η ποιότητα θα αξίζει περισσότερο από την ποσότητα, η συνεργασία θα επιβάλλεται στον ανταγωνισμό και η κοινωνική δικαιοσύνη θα θέτει στο περιθώριο τον οικονομισμό. Απέναντι στην αδηφάγα ανάπτυξη προτάσσουμε την αποανάπτυξη, δηλαδή, την αναδιανομή των φυσικών πόρων σε ένα περιβάλλον που χαρακτηρίζεται από ολιγάρκεια, εκούσια απλότητα και λιτή κατανάλωση. Για μία εναλλακτική οικονομία βασισμένη στις κοινωνικές ανάγκες και στην αλληλεγγύη και όχι στον ανταγωνισμό και στην υπαρπαγή πόρων. Είναι χρέος μας να υπερασπιστούμε τον ελεύθερο χώρο και χρόνο από την εντατικοποίηση, την αποξένωση, την οικειοποίηση και την εμπορευματοποίηση. Είναι χρέος μας να επαναδιεκδικήσουμε τα κοινά, χωρίς να αναθέτουμε τη διαφύλαξη, διατήρηση και διαχείριση τους στις ελίτ της εξουσίας και του κεφαλαίου.

Αγώνας για τα Κοινά και την Αποανάπτυξη!

Συσπείρωση Ατάκτων, 13 Απριλίου 2018

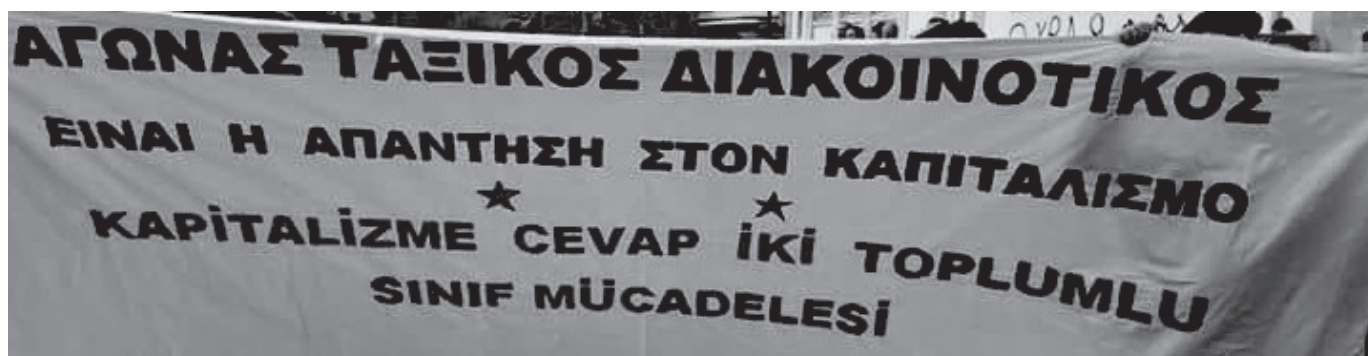
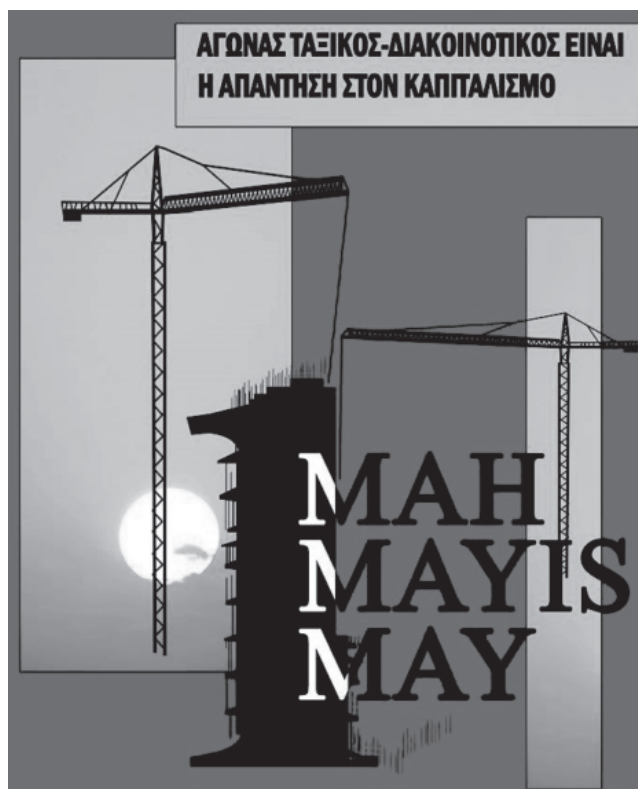
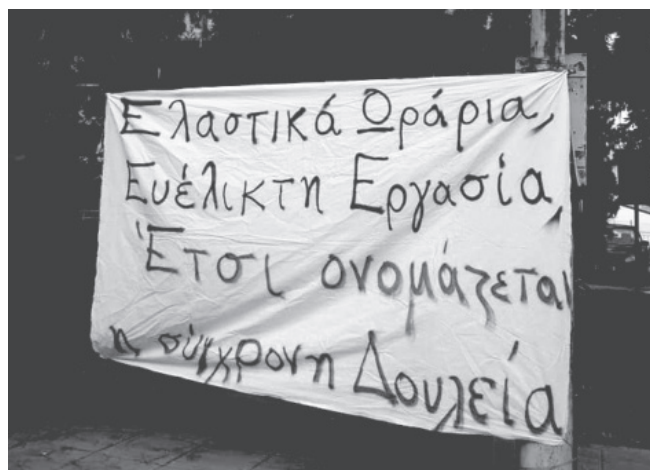
Αντικαπιταλιστική Πρωτομαγιάτικη Πορεία

Η Πρωτομαγιά δεν είναι αργία, είναι μέρα μνήμης, αγώνα και διεκδίκησης όσων ο καπιταλισμός μας στερεί.

Διεκδικούμε:

- * Αξιοπρέπεια στην εργασία για όλους και για όλες
- * Ειρήνη και κοινωνική δικαιοσύνη για τους λαούς
- * Ο μόνος πόλεμος που θα λάβουμε μέρος είναι για να σπάσουμε τις αλυσίδες της καπιταλιστικής σκλαβιάς

Πορεία από την Πλατεία Φανερωμένης στο γήπεδο της Τσετίνκαγια για τη δικοινοτική πρωτομαγιά. Παρεμβάσεις με πανό έξω από το Υπουργείο Οικονομικών, την Κεντρική Συνεργατική Τράπεζα και το Επαρχιακό Γραφείο Εργασίας Λευκωσίας.

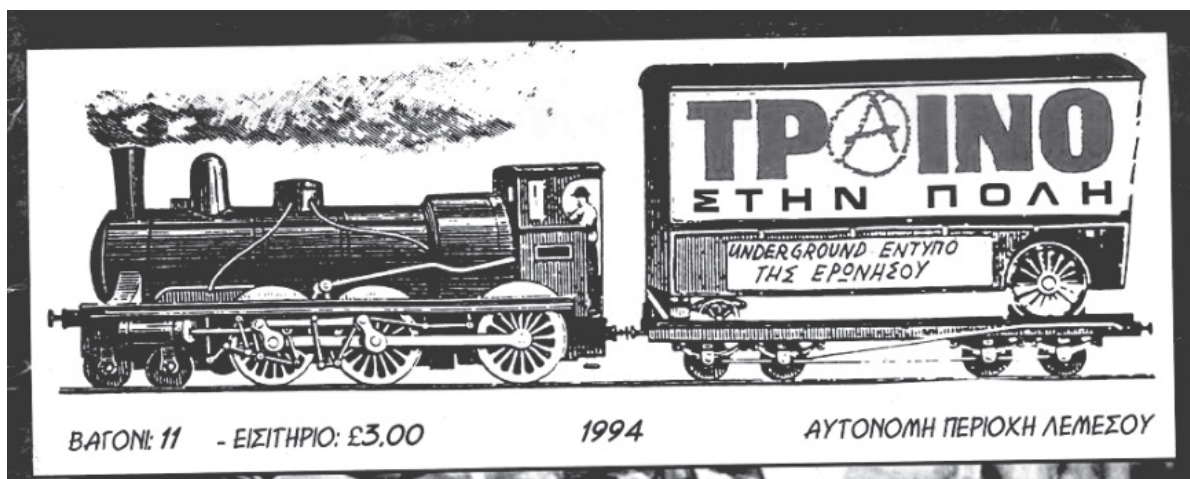

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Γενάρης 2018: «Φύλο στην Εργασία»

Στο αυτόνομο σχολείο του Γενάρη φιλοξενήσαμε τον Γρηγόρη Ιωάννου και συζητήσαμε για την εμφυλοποίηση της εργασίας στην Κύπρο

Φεβράρης 2018: «Τραίνο Στην Πόλη: Ιδεολογικές τοποθετήσεις του Κυπριακού Αναρχισμού της Δεκαετίας του 80»

Η παρουσίαση επικεντρώθηκε στις γενικές ιδεολογικές θέσεις του κυπριακού αναρχισμού της δεκαετίας του 80, όπως αυτές εκφράστηκαν στο περιοδικό Τραίνο στην Πόλη, σε σύγκριση με τις ιδεολογικές τάσεις του κυπριακού αναρχισμού που εμφανίστηκαν μετά το 2000.

ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

Εδώ μωρή θα λέγεσαι Ελένη

Οδυσσέας Ιωάννου Κωνσταντίνου

Μαθητικό σκίτσο, από τον τοίχο του Β. Καφαντάρη

Εδώ μωρή θα λέγεσαι Ελένη
Εδώ μωρή θα λέγεσαι όπως θέλουμε.
Θα σε βιάζουμε μωρό
Και θα σε λέμε ψεύτρα
Πληρωμένη ψεύτρα
Θα σε βιάζουμε έφηβη
Και θα σε λέμε πουτάνα
Πρεζού πουτάνα
Θα σε βιάζουμε ενήλικη
Και θα αυτοκτονείς
Συνέχεια
Ξανά
Και ξανά
Και δεν θα πεθαίνεις
Γιατί ο Θεός
Τις πουτάνες δεν τις πάει
Και τις βιασμένες ο Θεός
Τις ασυγχώρητες ψεύτρες
Δεν τις θέλει
Εδώ μωρή θα λέγεσαι ελληνίδα
Θα σε βιάζει η εκκλησία
Θα τους πληρώνεις το μισθό
Θα σε βιάζει το κράτος
Θα τους πληρώνεις τον φόρο
Θα σε βιάζουν οι γονείς σου
Θα πληρώνεις το φτύσιμο
Θα σε βιάζει η κοινωνία
Θα λες ευχαριστώ
Εδώ μωρή θα λέγεσαι Ελένη
Και όπως κάθε Ελένη
Δεν έχεις σημασία
Δεν υπάρχουν
Και δεν δικαιούσαι να υπάρχουν
Δεν δικαιούσαι να μιλάς
Δεν δικαιούσαι να πεθαίνεις
Όταν πεθαίνεις σε φοβούνται πιο πολύ.

KOBANE CALLING

Καθώς η κατάσταση στα πολεμικά μέτωπα της Συρίας ξεκαθαρίζει, οι επαναστατικές δυνάμεις της Ροτζάβα δικαιώνονται όχι μόνο στο στρατιωτικό αλλά κύρια στο ηθικό και πολιτικό πεδίο.

Προκρίνοντας ως μοντέλο συνύπαρξης των λαών της περιοχής τη δημοκρατική συνομοσπονδία κατάφεραν, στις συνθήκες του σκληρού πολυμέτωπου πολέμου της Συρίας, να αποφύγουν φαινόμενα εθνοκάθαρσης στην περιοχή τους, να αποκρούσουν την επίθεση του Ισλαμικού Κράτους και ταυτόχρονα να δημιουργήσουν μια όαση αυτο-διακυβέρνησης βασισμένη σε συνελεύσεις, δημοτικά συμβούλια και συνεταιρισμούς. Δεν είναι λοιπόν παράξενο που το βλέμμα του ανταγωνιστικού κινήματος στράφηκε τα τελευταία χρόνια στην μικρή και άγνωστη αυτή περιοχή της γειτονιάς μας. Το κοινωνικό πείραμα της Ροτζάβα τόσο σε συμβολικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο αποτελεί τον επαναστατικό τρίτο δρόμο, απάντηση τόσο στον ισλαμικό όσο και τον κοσμικό αυταρχισμό.

Έτσι χωρίς καμιά διάθεση εξιδανίκευσης ή και οριενταλισμού αποφασίσαμε το «KOBANE CALLING» να είναι η πρώτη εκδοτική προσπάθεια του Θούπου. Μια ενέργεια κύρια αλληλεγγύης αλλά και κατάργησης των νοητικών αποστάσεων που μας χωρίζουν από τα τεκταινόμενα στην περιοχή.

Το «Kobane Calling» διηγείται την ιστορία της επίσκεψης του Ιταλού καρτουνίστα Zerocalcare στη Ροτζάβα κατά τη διάρκεια της μάχης για το Κομπανέ το 2014. Αποτελεί το πρώτο επεισόδιο του μεγαλύτερου και βραβευμένου «Rojava Calling».

Η μετάφραση στα Ελληνικά βασίστηκε στην αγγλική έκδοση των συντρόφων του Plan C και αποτελεί μέρος των δράσεων του δικτύου Beyond Europe για την Ροτζάβα.

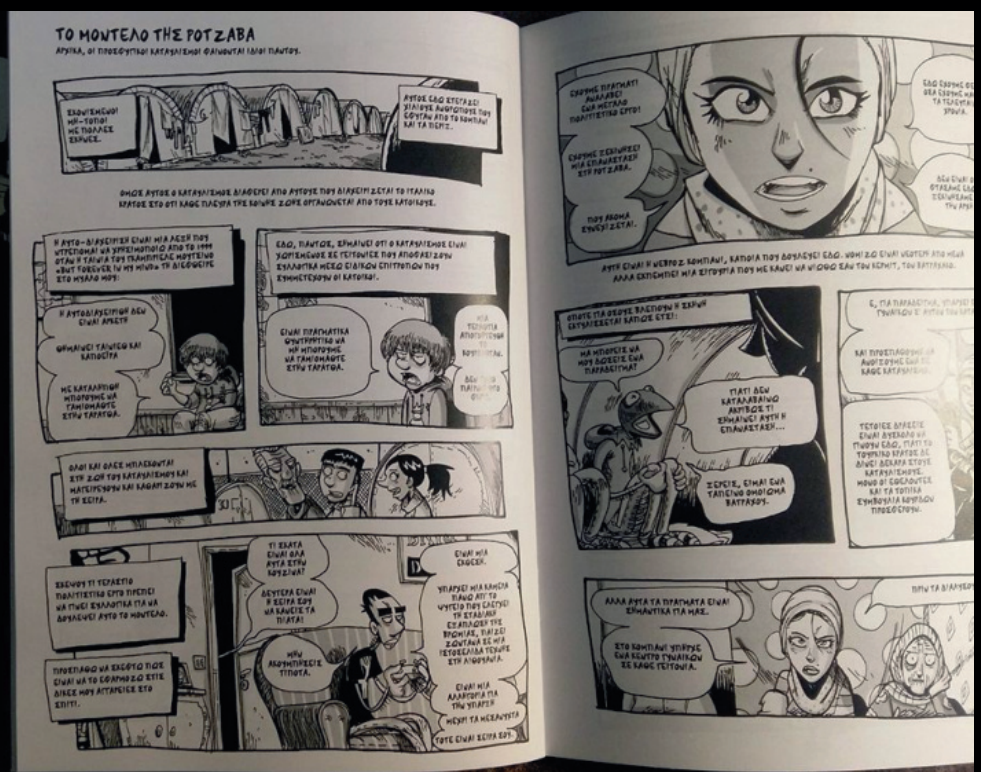
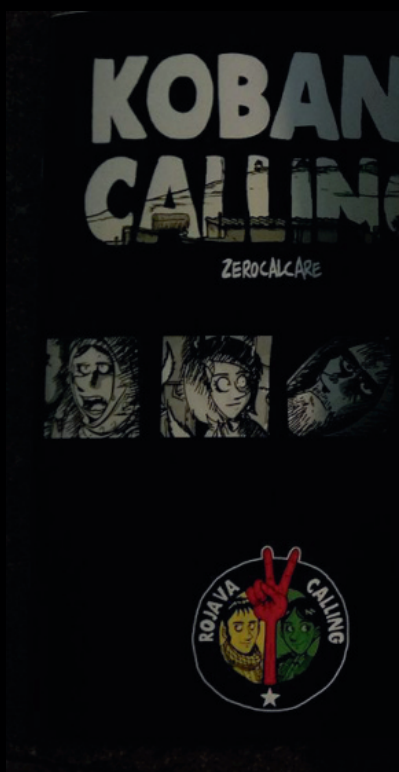
Ευχαριστούμε τη «Συσπείρωση Ατάκτων» που ως μέλος του Beyond Europe μας πρότεινε να αναλάβουμε την ελληνική έκδοση.

Όλα τα κέρδη από την έκδοση θα ενισχύσουν τον αγώνα στη Ροτζάβα.

Θούπος Συνεργατικές Εκδόσεις
Δελτίο Τύπου 7/2/2018

<https://thoupos.org/>

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΟΙΚΟΠΟΛΙΣ

ECOPOLIS FESTIVAL
25_26_27 JULY

Η πόλη ως το κατεξοχήν πεδίο κοινωνικής δραστηριότητας & δράσης αντικατοπτρίζει το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Το φεστιβάλ Οικοπόλις έσχει στόχο την ανάδειξη, αμφισβήτηση και επαναδιαπραγμάτευση των κοινωνικών εντάσεων της καθημερινότητας μέσω δρόμων, τες πλατείες τζιαι τα παγκάκια τούντης πόλης. Μιας πόλης που πλέον πνίεται μες τα καφέ, τα τραπεζάκια, τζιαι τα μοδάτα μπαράκια. Η παλιά πόλη της Λευκωσίας άλλαξε φάτσα: που υποανάπτυκτο ιστορικό κέντρο εκπληρώνει πλέον τη δυνατότητά της ως ιδανική πόλη-εμπόρευμα. Που τη μια διατηρώντας τη διαφημιστική εικόνα της “τελευταίας μοιρασμένης πρωτεύουσας”, τζιαι που την άλλη η ριζική ανάπτυξη των τελευταίων χρόνων να την καθιστά ως βιτρίνα “καθαρή” που κοινωνικές σχέσεις τζιαι καταστάσεις που αντιτίθενται στις εμπορευματικές σχέσεις διαμεσολαβημένες που το θέαμα.

Ουρανοξύστες για high class διαμερίσματα τζιαι επιχειρήσεις, πεζόδρομοι κατηλημμένοι που τα τραπεζάκια των δεκάδων ομοιότυπων μαγαζιών, ελάχιστα παγκάκια, κάτζελα που χρόνο με το χρόνο ψηλώνουν στην εκκλησία της Φανερωμένης, πεζοδρόμια γεμάτα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, ενόικια που ανεβαίνουν τζιαι γίνονται απαγορευτικά για μετανάστες κατοίκους – ούλλα κομμάτι της κοσμοσυρροής ως αποτέλεσμα του gentrification, δημιουργώντας μια πόλη όπου η μόνη αποδεκτή κοινωνική/πολιτική δραστηριότητα εν η κατανάλωση. Ταυτόχρονα, τέλια, βαρέλλες τζιαι στρατοί αναγκάζουν μας να ζούμε το γεωγραφικό τζιαι ιστορικό μας χώρο ως μισό, διαμεσολαβημένο που τα συμβολα του μισους τζιαι τις κουραστικές αναμονες στα οδοφραγματα για να περπατήσουμε μια αποσταση 100 μετρων.

Για εμάς τούτοι εν παράγοντες που συνθέτουν ένα προκλητικό τοπίο δράσης, στο οποίο παρεμβαίνουμε δημιουργικά εκφράζοντας τζιαι πραγματώνοντας προτάσεις για κοινωνίες οργανωμένες έξω που ιεραρχικούς, καπιταλιστικούς τζιαι σεξιστικούς θεσμούς τζιαι λογικές, στη βάση της αυτοοργάνωσης, της κοινωνικής αλληλεγγύης τζιαι της συντροφικότητας. Το φεστιβάλ Οικοπόλις διοργανώνεται φέτος για πρώτη φορά, που την ομώνυμη ομάδα εργασίας για την οικολογία τζιαι την πόλη. Έσχει ως στόχο να βάλει κάτω το πρόταγμα της διεκδίκησης της πόλης ως ένα Κοινό, ως πεδίο αντίστασης στην κοινωνική τζιαι περιβαλλοντική επέλαση του νεοφιλελευθερισμού. Θέλουμε να δημιουργήσουμε τες συνθήκες όπου η πόλη βιώνεται ως σημείο αναφοράς τζιαι κοινωνικοποίησης, δράσης τζιαι πειραματισμού, παρά ως γυαλιστερό real estate-εμπόρευμα που αγοράζεται τζιαι πουλιέται σύμφωνα με τους νόμους της αγοράς τζιαι τις εκάστοτε μόδες.